

Vadadi Adrienn

Az Örökkön Örökké Fa

Olvasópéldány © Páfony Kiadó

Vadadi Adrienn

Az Örökkön Örökké Fa

*Fodor Katalin
illusztrációival*

PIROS KIS CIPŐBEN

Én vagyok a család egyetlen szeme fénye. Ez néha jól jön, de legtöbbször inkább teher.

Anyu például mindig is túlságosan féltett. Kiskoromban a játszótéren nem engedett mászókázni, nehogy leessek. Aztán hetekig járt velem az óvodába, hiába mondogatták az óvónők, hogy jól megleszek nélküle, menjen nyugodtan dolgozni, ott ült mellettem, amikor játszottam, amikor ebédeltem, amikor aludtam, egészen a hazamenetelig. Az iskolai szünetekben nem engedett nyári táborba, nem tanulhattam úszni, és folyton melegen kellett öltöznöm.

Apu azt hitte, hogy csodagyerek vagyok. Hogy mindent, de mindent jobban tudok és jobban csinállok, mint mások. Háromévesen sakkozni tanított, négyévesen olvasni, ötévesen az esti mese helyett kőzetekről mesélt, a rajzaimat pedig különféle rajzpályázatokra küldte, mert meg volt győződve róla, hogy egy művész veszett el bennem. Aztán arcul csapta az igazság, amikor kiderült, hogy nem, nem vagyok csodagyerek. Nem vettek fel a város legmenőbb sulijába, és a tanár néni azt javasolta, járjak matekkorrekpetálásra, ráadásul egyetlen barátot sem szereztem a suliban harmadikos koromra.

ISBN 978-963-587-593-1

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2024-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Vadadi Adrienn, 2024
Borító és illusztrációk © Fodor Katalin, 2024
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2024

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Győri Hanna
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Gráf Dóra

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
www.anyrt.hu

A nagymamám egyetlen unokájaként mindent szeretnem kellett, amit csak elém tett. A világhírű tökfőzelékét, a buggyantott levesét meg a tökös pitét. Még a palacsintából sem ehettem annyit, amennyi jólesett, mert ha kettő után szépen megköszöntem, hogy dugig vagyok, többet nem kérek, megbántódott, amiért nem falom fel mind a tízet.

Egyedül Imre papa mellett tehettem azt, ami jól esett. Ha vele voltam, amíg ő elszöszmötölt a garázsban, meccset nézett vagy újságot olvasott, akár be is kuckózhattam az ágya mögé, és rághattam a körmömet, vagy kapargathattam a tapétát a falról.

Nem volt könnyű mindenkinek a kedvére tenni a családban. Sokszor álmodoztam egy testvérről, akivel a dupla pulcsit, a matekpéldát, a palacsintát, de még a tapétakapargatást is megoszthatnám. Addig-addig álmodoztam róla, míg egyszer csak megjelent. Pont úgy nézett ki, mint én. Csak ő fiú, én pedig lány vagyok. Zafírkék szem, pisze orr, vékonyka szemöldök, göndör fürtös haj – csak az övé barna, az enyém pedig szőke. Csak a lábán volt piros cipő az én kedvenc zöldem helyett.

Egy pár kis piros cipő szaladt át a téren. Az utca üres volt, a hold fényében csillogott a macskakő a cipőtálpak alatt. A házak ablakából meleg, sárga fény

áradt az utcára. Minden békésnek tűnt, Dió mégis rohant, markában egy világoskék, fekete pöttyös tojással. Át a téren, be a sarkon, fel a kőkerítésre. Aztán nagy ugrással le, egy magas fákkal, bokrokkal teli, növényindákkal körbeszórt kertbe. Végig az ösvényen, gyorsan-gyorsan, nehogy a kertben álló kastélyból meglássa valaki. Az ösvény végén be egy bokor alá, a lyukhoz. Az ágak között lehajolt, majd alakja elkeskenyedett, folyékonyvá vált, hogy a kis résen, ami az ágak takarásában a kerítés tövében feketéllett, könnyedén átcsúszhasson. Kijutott. Kifújta magát, és egy csapásra visszanyerte eredeti, maszatos képű, vad tekintetű, kilencévesforma fiú alakját. Nem rohant rögtön tovább. A városon kívül már nem félt, hogy meglátják. Már nem fogják fölön csípni a tojás miatt, amit ellopott. Pedig ha tudnák – mosolygott magában Dió –, hogy ezen a héten ez már a harmadik! Az elsőt egy fészekben találta. A másodikat egy asszony kosarából csejtte el, ezt pedig, amit a markában szorongatott, ezt a kék, pöttyös tojást kockajátékkal csalta ki valakitől. Maga sem tudta, miért, de megrögzötten gyűjtötte a tojásokat. Megrepszettette őket, hogy megnézzé, milyen madár bukkanna elő belőlük, de soha nem azt találta, amire számított, és így már egy cseppet sem érdekelte. Aztán keresett tovább, mert valami mélyen azt súgta, hogy van valahol egy madár, akire egyszer rá kell találnia.

Dió lassú, megfontolt léptekkel indult tovább. Sötét volt, de kis piros cipője jól ismerte az utat. Kalyibája nem volt messze a várostól, épp csak az erdő szélén.

A kunyhóhoz érve, hogy átbújhasson a kulcslyukon, újra elvékonyodott. A szobában sötét volt, ezért, hogy végre jobban megszemlélhesse szerzeményét, gyertyát gyújtott. Leült a székre, és mintha a héj belsejébe láthatna, átható tekintetét a tojásra szegezte. Talán ez az, amit olyan régóta keresett... Az arca égett az izgalomtól. Keze ökölbe szorult és lecsapott. A kettétört héjből vénséges, csapzott tollú, fáradt tekintetű rigó emelte fel a fejét. Dióra nézett apró, fekete szemével, de ő csak egy fél pillantást vetett rá, és máris tudta, hogy ez nem az ő madara.

– Tűnj innen! – mordult fel, és határozott mozdulattal lesöpörte a tojáshéjban tollászkodó madarat az asztról. A vén rigó kivédve az esést, mielőtt a földre zuhant volna, az utolsó pillanatban méltatlankodó „szííí” rikkantással kiröppent a tojáshéjból, és az ablakon át távozott a szobából.

Dió fáradtan hajolt le a törött tojáshéjért, egykedvűen felrakta a többi közé a polcra, majd úgy, ahogy volt, ruhástul, cipőstül az ágyra rogyott. Magára húzta rongyos takaróját, és egy perc alatt elaludt.

VALAHOL

A macskám, Kandúr egy madarat hozott a lábtörlőre. Még vergődött szegény az éles fogak között. Kandúr a lábtörlőre tette, a madár pedig rémülten menekülni próbált. Törött szárnyával, esetlen lábával forgolódott, mire Kandúr játékosan megpaskolta.

– Mit csinálsz? – üvöltöttem rá, mire a macska megijedt, és egy ugrással fent termett a fán.

A madárhoz guggoltam. Hozzányúlni nem merem, de kétségbeesve töprengtem, hogyan segíthetnék rajta.

– Fülemüle – állapítottam meg.

Nem volt nehéz dolgom, Imre papa sokszor megmutatta már nekem a fülemülét. Szerettük hallgatni, ahogy énekel. A fülemüle megpihent, aztán vergődött még egy kicsit, végül feladta a küzdelmet. Olyan békés volt! Csak a kifordult szárnya utalt rá, hogy nem alszik, hanem kilehelte a lelkét. Kerestem egy lapátot, hogy ne kelljen hozzáérnem élettelen testéhez, és elvittem a kert végébe. Kis gödröt ástam, belecsúsztattam a kis testet, és eltemettem. A földhalmot kidíszítettem apró kavicsokkal, a friss földbe szúrtam egy

százszorszépet, aztán kitaláltam egy szomorú dalt, amit úgy, hogy csak a fülemüle hallja, elénekeltem.

– Szille! – kiáltott ki anyu a kertbe. – Indulunk!

Csak amikor visszafordultam a ház felé, akkor vettem észre, hogy Kandúr már nincs a fán.

– Hülye macska! – sziszegtem bele a világba, mert nagyon, de nagyon dühös voltam rá.

Kicseréltem a papucsomat a zöld cipőmre, felkaptam a hátizsákom, és már készen is álltam, hogy a vásárnapot nagymamáéknál töltssem.

Amikor megérkeztem, egyből a garázsba siettem Imre papához.

– Mi lesz azzal, aki meghal? – sündörögtem mellé, miközben ő egy elferdült bicikliküllővel küszködött, hogy kiegyenesítse.

– Hm? – hümmögött egyet válaszul a válla felett.
– Mi van az élet után? – kérdeztem.
– Az élet után? – húzta fel a szemöldökét Imre papa, aztán dörmögve annyit mondott: – Az élet után is élet van.

Ezen egy kicsit elgondolkodtam, majd így szóltam:
– Apu azt mondta, hogy az élet után nincs semmi.

Imre papa, mintha csak időt akarna nyerni, satuba szorította a küllőt, kézbe vett egy fogót, de mielőtt megszorította volna vele a küllőt, megszólalt:

– Van élet, csak másmilyen.

Másmilyen... ízlelgettem a szót. Másmilyen... Elképzelttem az angyalokat, ahogy a lábukat lóbálják a felhőkről, és közben minket néznek, mi mindent csinálunk itt a földön. Aztán a poklot láttam a lelki szemeim előtt, az óriási kemencével, amiben Kandúr égett. De megsajnáltam szegényt, és kihúztam, mert ennyire rosszat azért mégsem kívántam neki. És a pokol tüze máris szellemekké változott, akik éjfélkor suhannak át a városon, és besikítanak minden ablakon. Végül pedig a semmit. A fekete, üres semmit. Mintha egy fekete lyuk lenne, ami elnyel mindent, egyszer majd elnyeli nagymamát, Imre papát, anyut, aput, és elnyeli engem is. Összereztem. Hogy érezzem, Imre papa még ott van velem, közelebb álltam hozzá, annyira, hogy a karunk leheletnyit összeért. Éreztem a bőre melegét, éreztem, ahogy a ráncai alatt megmozdulnak az izmok, miközben

rászorítja a küllőre a fogót. Ez kissé megnyugtató. De aztán megint feltörni készült bennem a Semmi, a szívem hangosan, szaporán dobogott, a lélegzetem el-elakadt. Tágra nyílt szemmel bámultam magam elé, de hiába néztem, már nem láttam Imre papát, a satut, a küllőt, a garázst, semmit. Imre papa mély, dörmögő hangja riasztott fel.

– Képzeld el egy fát! – mondta.

A „Képzeld el!” játék volt a kedvencem! Imre papával találtuk ki még kiskoromban, amikor túl sokat kérdeztem – például hogy tud-e egymással beszélni a kutya meg a macska, miért görbe a banán, vagy ha úgyis ételből van, miért nem lehet megenni a kakit –, és Imre papa sokszor nem tudta a választ, ezért közösen találtuk ki.

– Elképzelek egy fát, ami a világ szélén áll – hunyta be a szemét Imre papa a garázsban.

Én is becsuktam a szemem, és elképzelttem:

– Látom! Magas és terebélyes.

– A gyökerei a földre kapaszkodnak, de nem érnek véget, mert a gyökerekből újabb gyökerek indulnak.

– Aha... – suttoztam.

– Azokból a gyökerekből vastag törzs növekszik, ami magasra nyúlik egy másik világ egéig.

Láttam a fát, mintha tükört tartanánk a gyökereihez, úgy másolódott át és jelent meg alatta a tükörképe. Mintha két fa, két törzs volna, amik a két világ között össze vannak kapaszkodva.

– Itt a földön kék, Valaholban rózsaszín eget látok! – szólaltam meg sejtelmesen.

– Kék és rózsaszín – egyezett bele Imre papa, és folytatta. – Mert a két világ nem teljesen egyforma.

– Az egyikben emberek, állatok élnek, a másikban lelkek – fűztem tovább, aztán felkiáltottam: – Imre papa! Hívjuk a lelkeket lilléknek, akik repülni is tudnak!

Imre papa bólintott, hagyta a küllőt, a fogót, a megszerelnivalót, nekitámaszkodott a munkapadnak, én felültem mellé, és a garázsajtón át a kertbe nézve szőttük tovább a mesénket.

– Az Örökkön Örökké Fa, ami ott áll a két világ közt, az örök körforgást biztosítja. Ha a Földön meghal egy ember, lehullik a földre. A teste itt marad, idővel elporlad, de a lelke továbbáll. Becsúszik a gyökerek közé, és átbújik Valaholba. Pont úgy néz ki, mint amilyen a földön volt, csak könnyű lesz, mint egy buborék.

Odafordultam Imre papához, mert muszáj volt valamit megkérdezniem.

– Ha pont úgy néz ki, akkor öregnek kell lennie, nem?

– Khmm – köszörülte meg Imre papa a torkát –, öregnek, persze. Ha öregen halt meg, akkor Valaholban öregen is születik. De akármilyen korúként érkezett, ha eljön az ideje, Valaholból kisbabaként megy el újra.

– Hová? Hová megy el? – kérdeztem kikerekedett szemmel.

– Hát visszajön ide, a földre – dörmögte Imre papa, mint akit bosszant, hogy nem értem. – Egy újabb testbe, egy újabb életbe.

– Mintha óriáskeréken ülnénk? Egyszer fenn, más-kor lent?

– Vagy mint a víz körforgása – mélázott el Imre papa. – A tengert melegíti a nap, a vízből pára lesz, felszáll, a felhő elviszi a szárazföld fölé, ott esőként a földre hullik, és a patakokon, folyókon át újra a tengerbe folyik. A földi életünkben Valaholba, Valaholból a földre, majd újra és újra.

– De minek? – vágtam megint közbe.

– Hogy minek? Hogy megtanuljunk, megtapasztaljunk mindent! Szóval – folytatta Imre papa –, elképzelek egy másik világot...

– Valaholt – szóltam közbe.

– Valaholt, ahol rózsaszín az ég, de különben minden olyan, mint mifelénk. A lillék házakban laknak, a házak utcákban vannak, az utcák városokban... Családokban élnek, mint mi, emberek itt a földön, majd' mindnyájan. És...

– Csak az anyukák és apukák a gyerekek, és a gyerekek a felnőttek – nevettem.

Dió más volt, mint a többiek. Lille volt ugyan ő is, de mégis más. Nem öregen jött a világra, hanem magatehetetlen, újszülött csecsemőként. Igaz, ilyesmit látott már a lilletanács, de ő ráadásul fordítva fejlődött, mint a többi lille, nem fiatalodott, hanem napról napra egyre idősebb lett, ez volt a legfőbb baj. Amióta pedig betöltötte a kilencedik életévét – és ennek már hosszú ideje –, semmit sem változott. Ugyanolyan sötét, göndör hajú, maszatos képű, pisze orrú, vékonyka szemöldökű, vad zafirkék tekintetű, kertész nadrágos, piros cipőben járó fiú maradt, mint már hosszú ideje volt. Mesélték ugyan, hogy amikor megérkezett, kedves kis csecsemő volt, aki engedte magát ringatni, babakocsiban tologatni, etetgetni, becézgetni, de ő erre egyáltalán nem emlékezett. Amióta öntudatra ébredt, és észrevette, hogy kilóg a lillék közül, másképp fejlődött, mint a többiek, otthagya a várost, és kiköltözött az erdő szélére. Utálta a kíváncsi tekinteteket. Gyűlölte, amikor összesúgtak mögötte. Arra vágyott, hogy senki se lássa. Épített magának egy kis kalyibát, eskábált egy asztalt székkal, meg egy ágyat, fölé polcot, amire botokat, tojáshéjakat, kavicsokat halmozott, és ott tengette a kilencéves lillének egyáltalán nem való, magányos életét.

A lilletanács sokáig békén hagyta, hiszen nem tudtak mit kezdeni vele. Elvadult, alig állt szóba

valakivel, barátja is csak egy-kettő volt, már ha a kapcsolatait egyáltalán barátságának lehetett nevezni.

Dió, mint mindig, rosszkedvűen ébredt. A lilletanács ugyanis úgy döntött, hogy rendellenes fejlődése ide vagy oda, neki is muszáj eljárnia a Kupolába, a lillék találkozóhelyére. A fiúnak azonban semmi kedve sem volt menni. Nem érezte ott jól magát.

A város főterén álló Kupolába egyébként minden lille nagyon szívesen járt, mert varázslatos hely volt. A búra alakú épület falai körbe-körbe átlátszóak voltak, nappal beengedték a napfényt, éjszaka pedig a csillagok világítottak. A hatalmas, boltíves kapu mögötti tér ezernyi részre oszlott, de a szintek között egyetlen lépcső sem volt. Amelyik lille még vagy már nem tudott repülni, az az alsó szinten töltötte a napját, a többieknek pedig nem volt szükségük lépcsőkre, hiszen könnyedén berepülhették az egész teret. Legfölül volt az olvasó, a rajzoló, velük szemben vízesés. A mennyezet közepéről kör alakban hinták lógtak, hogy a lillék lengedezés közben egymás felé fordulhassanak. Alattuk több szinten röpdek, vagyis ugródeszkák várták a repülni tanulókat, nagyjából középen függőkert terült el azok számára, akik szerették a száz színben pompázó virágokat. De volt labirintus elmélkedni, bújócskázni, óriási emléknéző mozi, ahol a lillék elmúlt földi életét lehetett megtekinteni. Zenevilág, pékség és

tejszódázó sok kis asztallal meg székkal, ahol buborékos tejet szolgáltak fel. Izgalmas műhelyek a különböző mesterségeknek, és odalent egy kényelmes lebegőszékekkel berendezett szusszanó a nemrég jött lilléknek – hisz közülük a legtöbben nagyon, de nagyon öregen érkeztek. A dajkáló is itt volt, mert a legfiatalabbak már nem repültek. Középen pedig egy óriási labdapálya helyezkedett el, amit táncnak és a lillék legeslegkedveltebb játékanak, a léglabdának tartottak fent.

Hiába kínált azonban a Kupola ezernyi szórakozási lehetőséget, Dió mégsem találta benne a helyét. Amikor még kicsi volt, hagyján, hisz kisgyerekként nem érezte, hogy mennyire, de mennyire különbözik a többi lillegyerektől. Amíg ők az előző földi életük emlékeit feldolgozva, már az újabb életfeladatukat is kiválasztva, tele tudással és tapasztalással lassan készen álltak elköltözni Valaholból, addig Dió teljesen üres volt. Mint egy keveset élt földi kisbaba, aki csak játszani akar.

Ám amióta kilencéves lett, kilógott minden csoportból. A hozzá hasonlóan nemrég érkezett lillék vagy a földi életükben tapasztaltak feldolgozásával, vagy buborékszerű, könnyed testük elfogadásával és a repülés elsajátításával voltak elfoglalva. Mivel Diónak nem voltak emlékei és az alkata is ruganyos, fiatalos volt, számtalanszor szórakozott unalmában a többiek bosszantásával. Ha

a lilletanácsosok vették a szárnyuk alá, sosem figyelt rájuk, folyton csak azt leste, mikor szakíthatja félbe őket valami oltári nagy sületlenséggel, amin aztán mindenki, aki hallotta, nevetett.

Mivel a lilletanácsosok tisztában voltak azzal, hogy Diónak a szokásostól eltérő a fejlődése, nem vártak tőle túl sokat, viszont néhány másik lille gúnyolódásának a céltáblájává vált. És mivel Dió nem hagyta magát, szinte minden nap botrányba keveredett a Kupolában.

MUSZÁJ A KUPOLÁBA MENNI

Dió unottan indult a Kupolába. Megfordult a fejében, hogy inkább otthon marad, vagy ha már szép, rózsaszínű az égbolt, és nyoma sincs felhőknek, csámborog egy nagyot az erdőben, de olyan sokat hiányzott már, hogy a lilletanács azzal fenyegette, ha még egy napot elmulaszt, nem engedik, hogy külön lakjon, beköltöztetik a Kupolába, és akkor majd szem előtt lesz egész nap és egész éjszaka. Muszáj volt elindulnia.

Ha nem volt rejtegetnivalója, nem a kőkerítésen lévő repedést, hanem a rendes utat használta. Amikor elérte az első házat, lehajtotta a fejét, hogy ne találkozzon össze a tekintete egyetlen kíváncsiskodó szempárral sem, így sietett a főtérig. A Kupolába lépve mindenfelé lillék nyüzsögtek. Sorban álltak a pékségben, beszélgettek a padokon vagy az ugródeszkák tetejéről lógatták a lábukat, néhányan kacagva hintáztak a magasban vagy csúszdáztak a víz-esésben. Dió pont a sietségével keltett feltűnést. Ő nem állt le sem beszélgetni, sem pancsolgatni. Igyekezett minél hamarabb olyan helyre jutni, ahol kevesen vannak. Érezte magán a kíváncsi tekinteteket, hallotta, ahogy a lillék összesúgnak mögötte,

ezért, ha lehet, még gyorsabban szedte a lábát, még sebesebben repült, csak mihamarabb eltűnjön szem elől. A pékség előtt kis híján össze is ütközött két fiúval, a nála egy fejjel magasabb, nyurga, szep-lős Ketuval, és a pufók, kerek arcú Gedével.

– Valaholban van neve a lilléknek? – kérdeztem Imre papától, miközben ebéd előtt kezet mosni indultunk. Nagymama már megterítette az asztalt, és ahogy ő mondta, már vagy százszor szólta, hogy jöjjünk fel a garázsból, mert kihűl az ebéd. Persze nem százszor, csak háromszor, de az is éppen elég volt ahhoz, hogy nagymama kijöjjön a béketúrásból.

– Olvastam valahol – torpant meg Imre papa a fürdőszoba ajtajában –, hogy a balinéz világban a születésük sorrendjében nevezik el az embereket. – Azzal visszalépett a nappaliba, és keresgélni kezdett a könyvespolcon.

Amikor megtalálta, amit keresett, lehuppant a karosszékre, nekem pedig a karfán mutatott helyet. A könyv borítóján az *Indonéz szigetvilág* cím alatt egy fekete hajú, kreol bőrű lány, a hihetetlen türkiz tenger és valami karácsonyfára emlékeztető építmény volt látható. Imre papa lefújta a port a borítóról, felütötte a könyvet, és lapozgatni kezdett benne.

– Itt is van – mondta rövid keresgélés után, és olvasni kezdett. – Függetlenül attól, hogy az újszülött gyermek fiú-e vagy lány, az elsőszülötteket Wayannak, Gedének vagy Putunak hívják. A másodszülettek Kadekek és Madék lesznek, a harmadikok Nyomanok vagy Komangok, a negyedik pedig a Ketu nevet kapják.

– De mi van akkor – csillant fel a szemem –, ha egy családban születik egy ötödik vagy hatodik gyerek is?

Imre papa a mondatok között böngészett.

– Akkor kezdődik minden előlről – felelte nevetve. – Gede vagy Putu, aztán Kadek, Made, majd Nyoman, Komang, és ha nyolcadszor is jön az áldás, akkor a nyolcadik gyerek is, mint a negyedik, a Ketu nevet kapja.

Tetszett ez a módszer! Mennyi bosszantó csúfolástól mentett volna meg engem! A suliban a fiúk sokszor figurázták ki a nevemet, hívtak már Szélének, Szilvikének, Szilemilének, de még Szilvának, vagy ami a legrosszabb volt, fonnyadt Szilvának is. Utáltam mindet!

– Ebéd! – kiáltott megint nagymama, mire Imre papa becsapta a könyvet, és sietős léptekkel a fürdőszobába csoszogott.

– Ha nem sietünk, nagyanyád megharagszik ránk! – mondta, és a szappant a kezembe nyomta.

Az asztalon gőzölgő leves várt. Amint leültünk, nagymama telimerte grízgaluskával, répával, gyökérrel meg gyöngyöző lével a tányérokat. Nem szerettem a grízgaluskát, a gyökeret pedig kifejezetten utáltam,

ezért a répákat céloztam meg a kanállal, de nagymama rögtön rám szólt, hogy ha nagyra akarok nőni, egyek meg szépen mindent.

– Valaholban a lillék csak akkor esznek, ha rossz kedvük van! – vontam meg a vállam.

– Én úgy látom, neked is rossz kedved van a leves miatt – vágta rá nagymama. – Na, egyél szépen, hogy tele hassal jobb kedved legyen! – mondta, de mintha sejtette volna, honnan fúj a szél, szűrős szemmel Imre papára nézett.

– A lillék sosem esznek levest meg főzeléket – folytattam –, csak csillagkekszet és tejszódát! – mosolyogtam Imre papára, hogy lássam, örül-e, hogy milyen jót találtam ki, mire Imre papa rám kacsintott, csak akkor húzta be fülét-farkát, amikor letettem a kanalat, és kijelentettem, hogy én is csillagkekszet kérek.

– Miféle sületlenséggel tömöd már megint a gyerek fejét? – szidta nagymama Imre papát. – Hát ezért főzök én? – Erre Imre papa úgy ette meg a levest, a másodikat meg a meggyes pitét, hogy egyszer sem nézett rám.

Gede és Ketu a pékségből kanyarodtak ki, csillagsüteményt vettek maguknak reggelire, és úgy el voltak merülve az Ászok és Királyok közötti legutóbbi léglabdamerkőzés részleteinek megvitatásában,

hogy észre sem vették a leszegett fejjel vészesen közeledő Diót.

– Bocs! – röppent el előlük az utolsó pillanatban a fiú. – Nem láttam, hogy jöttök.

– Persze hogy nem, ha a földet nézed száguldozás közben! – vetette oda Gede, és beleharapott egy csillámporos kekszbe.

– Te beszélsz? – horkant fel Dió. – Mert te mit látsz a teletömött pofazacskódtól, he?

Ketu, hogy elejét vegye a további veszekedésnek, beállt a két fiú közé, és mintha nem is hallotta volna az előző csetepatét, rátette Dió vállára a jobb kezét.

– Hogy vagy ma? – kérdezte jókedvűen, de Dió nem felelt.

Dió bírta Ketut. Mindig rendes volt vele. Annak ellenére, hogy az egyik legközkedveltebb lille volt, és az Ászok léglabdacsapat kapitánya, elfogadta Diót olyannak, amilyen. Sosem nevette ki vagy nézte le a mássága miatt. Gedével is békén hagyták egymást általában, így hát az iménti szócsata ellenére örült, hogy összetalálkozott a két fiúval. Könnyebb volt velük folytatni az útját a Kupolában, mint egyedül.

– Kekszet? – nyújtotta oda Ketu a zacskót.

– Kösz – vett ki belőle egyet Dió találomra, és egy falásra eltüntette az egészet.

Valaholban a csillagkekszet jó szóért adták, mint minden mást a boltban. Csak bement a vásárló

a pékhez, és szép szavakért cserébe máris az övé lehetett, amit megkívánt. Csillámporos, hullámos, tarkabarka, porcukros, lyuggatott csillagkekszek, vagy ami éppen a pék kosaraiban volt.

Diónak nehezeére esett a vásárlás. A pékségben nemcsak a kíváncsiskodó vagy anyáskodó lillék buzgólkodását kellett kibírnia, hanem még jó szavakkal is muszáj volt előrukkolnia. Így hát csak akkor tért be egy üzletbe, és mormolt el egy „kérem szépen”-t egy zacskó csillagsüteményért vagy tejszódáért cserébe, amikor már tényleg muszáj volt valamit ennie. Szerencséjére a lilléknek nem kellett nap mint nap enniük. Elég volt csak akkor, amikor megfáradt a lelkük. A csillagsütemény enyhítette a szomorúságot, az álmatlanságot, de még nehéz, megpróbáltatást igénylő feladatok előtt is jól jött!

Ketu keksze jólesett Diónak. De még inkább a jobb keze, ami egészen sokáig a vállán pihent.

A Kupolában kisebb csoportokba szerveződtek a lillék. Mindenki aszerint, hogy aznap épp mivel kívánt foglalkozni. A nemrég érkezettek egyik feladata az volt, hogy megszokják könnyű lille testüket. Megtanulták, hogy már nem olyanok, mint amilyenek Valaholba érkezésük előtt voltak, nem reszelős a hangjuk, nincs betegségük, nem ráncos a bőrük. Ezenkívül el kellett számolniuk mindazzal, amit az életükben tettek és tapasztaltak. A nagy vászon előtt végignézhették és új szemszögből újra

végigélhették a múltjukat. Ha például azt látta az egyikük, hogy valamikor megbántott valakit, akkor az emlék-vetítővászon előtt ülve ő maga került a másik helyzetébe, megbántottságot érve. Ha verekedett a múltban, most a pofonok okozta félelmet és fájdalmat élte át a másik helyett. Ha csalt, becsapottságot érzett. Ha ölelt, az ölelést. Ha szeretett, akkor azt, amit a szeretett személy érzett. Sok-sok idő eltelt, mire az idős lillék letették mindazt, amit magukkal hoztak, de aztán megtisztulva, megfiatalodva léphettek tovább egy újabb tanulási szakaszba. Megkeresték a helyüket az új világban, és elkezdték tanulni a valaholbeli létet. A repülést, buboréktestük elvékonyítását, az éber figyelmet, a gondolatolvasást...

Ketu és Gede éppen Kupu-Kupuhoz, a Pillangó becenevű lilletanácsoshoz tartottak, hogy elsajátítsák, hogyan kell a másik gondolataiba belelátni. Dió pedig, mivel jobb ötlete nem volt, velük tartott. Kupu-Kupu a függőkertben a virágok fölött ideoda röppenve várta a lilléket, és azzal kápráztatta el a körégyűlőket, hogy egyesével felsorolta, mire gondolnak.

– Wayan, drágám, neked azon jár az eszed – mondta egy lánynak –, hogy minél hamarabb elsajátítsd a gondolatolvasás képességét, és aztán tovább röppenhes az olvasóba, elmélyedni valamilyen más tudományban.

Mindenki a lányra nézett, hogy lássák, Kupu-Kupu eltalálta-e, mire gondol. Wayan kissé elpirult, de aztán megrántotta a vállát, és csak annyit mondott kíváncsi közönségének:

– Na és? Mi rossz van ebben?

Kupu-Kupu újabb gondolatolvasásba kezdett.

– Sötét terveket szősz, Nyoman! – sejtelmeskedett, de hiába keltette fel a kijelentésével a lillék érdeklődését, a figyelmük máris az újonnan érkezőkre terelődött. Közülük is leginkább a nagy kedvenc Keturá. Egymás után ugráltak fel, hogy üdvözölhessék.

– Jó reggelt! Szia! De jó, hogy jöttél! Ugye, beveszel a csapatodba? – lengték körbe mindannyian.

Ketu visszafogottan fogadta az üdvözléseket, és azt leste, hogyan bújhatna ki a lillék gyűrűjéből, hogy leüljön végre a fűre. Gede sietett a segítségére. Harsányan taglalni kezdte az új léglabdacsapat összeállítását, hogy magára terelje a figyelmet.

– Ketu ma délután gyűlést tart a léglabdapályán! – kiáltotta fennhangon. – A téma: új taggal kívánja bővíteni az Ászokat, hogy a következő mérkőzésen sosem látott diadallal győzzék le a Királyokat!

– Álmodoztok, mi? – kiabált közbe Nyoman, a Királyok csapatkapitánya. – Az első félidőben csillogkekszet csinálunk belőletek, aztán odadobunk a szurkolóitoknak, hogy felzabáljanak!

Nyoman közbeszólásán csak két csatlósa, Kadot és Kadek röhögött, a többiek felzúdultak a

szemtelenkedésen. Gede pont ezt akarta elérni, mert a felbolydulás épp jól jött Ketunak ahhoz, hogy kibújhasson a lillék közül és helyet keressen magának a pázsiton. Wayan mellé huppant le.

– Megszabadultál a rajongótáborodtól? – nézett rá a lány, de választ már nem kapott, mert Kupu-Kupu magához ragadta a szót.

– Rendeződjön párokba, aki szeretné megtanulni, hogyan lehet mások gondolataiba látni! – csilिंगelte a virágos rét fölött röpködve.

A lillék elcsendesedtek. Az előbbi csetepatéből is kiderült, mennyire hasznos elsajátítani a gondolatolvasás tudományát! Először is, bőven a gyűlés előtt tudni lehetne, hogy Ketu kit venne be legszívesebben a csapatába. Másodszor meg Nyoman észjárását, taktikáját is követni lehetne, ami nem jönne rosszul sem a meccs közben, sem a kötözködéseikor. Hogy párt keressenek maguknak, mindannyian forgolódni kezdtek. Dió Ketu tekintetét leste, és sikerült is elkapnia, amikor a fiú hátrafordult, mert a vállát megütögette Gede, hogy legyen az ő párja. De Ketu Diót választotta, így Gedének maradt Wayan, amivel a lány nem volt teljesen megelégedve.

– Kösd föl a gatyádat! – súgta oda Gedének, miközben a fiú lehuppant mellé a fűre.

– Egyszerű kis bemelegítésként arra kérlek benneteket – ismertette Kupu-Kupu a feladatot –, hogy

forduljatok szembe egymással, és felváltva gondolatok valami számotokra fontos, de a másik által könnyen kitalálható dologra. Ezután mélyedjete el a másik tekintetében, majd ha sikerül beelátnotok a gondolataiba, jelezzétek nekem karfelnyújtással!

Amikor Kupu-Kupu intett, hogy kezdhetik a gyakorlást, mindenki igyekezett erősen koncentrálni. Elsőként Wayan karja lendült fel. Kupu-Kupu oda-libbent mellé, hogy csendesen megvitathassák az eredményt.

– Mesélj, mire gondolt Gede?

– Két dologra is egyszerre. Valamivel erősebben egy fura hangszerre, de közben – mesélte Wayan – a zsebében lévő nagy zacskó csillagsüteményre is.

– Igaz ez? – rebegtette hosszú szempilláit Kupu-Kupu a kerek arcú Gede felé. – Helyes Wayan megfejtése?

Gede kipirosodott füllel bólintott, aztán szerepet cseréltek. Egymás után lendültek fel a kezek, Kupu-Kupu minden párhoz odasietett. Hamarosan Wayan méltatlankodása törte meg a csendet.

– Én ezt nem csinálom tovább! – kiáltotta magából kikelve. – Hogy a fenébe nem jössz rá, hogy a lélekmegmaradás törvényére gondolkodok?

Gede felnyögött, mire Wayan a szemét forgatva közölte:

– Attól még, hogy ilyen tudatlan vagy, nem fogok egy labdára gondolni, rendben?

A következő körben Kupu-Kupu azt kérte, olyan párok alakuljanak, akik egyébként nem nagyon szoktak egymással beszélni.

– Az az igazi teljesítmény – magyarázta –, ha nemcsak a barátotok, hanem kevésbé ismerősök, sőt idegenek gondolatainak olvasására is képesek vagytok!

Dió most a nála jóval magasabb, mindig vele packázó, nagyképű fiúval, Nyomannal került össze.

– Én gondolok elsőként – jelentette ki Nyoman, és elvigyorodott.

Dió belenézett a vadul villogó szempárba, de a következő pillanatban már rúgott is.

– Ezt még megbánod, te szemét! – üvöltötte, azzal rávetette magát a szekrény méretű fiúra, és ott ütötte, ahol csak érte, egyáltalán nem törődve a következményekkel.

Nyomannak szinte meg sem kottyant Dió ütlegetése, önelégült vigyorral, hamis jajgatással dőlt el a fűvön, hogy mindenki azt hihesse, Dió kárt tesz benne.

– Állj! Megállj! – sikított fel Kupu-Kupu, és már oda is ugrott a megvadult fiúhoz.

Kupu-Kupu, Ketu, Gede és még három lille együttes erővel megfékezte végül a tajtékzó fiút. Az izzadtan, ökölbe szorított kézzel, tüzes tekintettel állt a letaposott virágok között fekvő Nyoman előtt.

– Ő kezdte – lihegte, de Kupu-Kuput a magyarázkodás egy cseppet sem érdekelte.

– Irány a lilletanács! – jelentette ki ellentmondást nem tűrően, mire Dió kitérte a karját, a magasba emelkedett, és átszelte a függőkertet, a vízesést, a zenevilágot, az emléknézőt, a labirintust, a lebegőszékekkel teli szusszanót, a tejszódázót, aztán megállt a levegőben egy pillanatra, köpött egyet, majd mindent maga mögött hagyva kirepült a boltíves kapun.

AZ ÖRÖKKÖN ÖRÖKKÉ FÁNÁL

Dió hosszan szelte a rózsaszín eget dühében. Óriási gomolyfelhők gyülekeztek, és bár tudta, hogy a sűrű, fehér ködben bárkivel összeütközhet, gondolkodás nélkül belefúrta magát a legnagyobbikba. Még ha veszélyes is volt, amit csinált, jólesett, hogy semmit sem lát. Sem a rózsaszín eget, sem a házakat, amik alatta voltak, sem az utcákon buzgólkodó lilléket, sem a Kupolát, sem Nyomant, sem Kupu-kuput, senkit. Az arcát simogatták a vízcseppek, a fejét kitisztította a gomolygó fehérség, testét felfrissítették az innen-onnan érkező, váratlan szellőkészek. Csak akkor vette észre, hogy egészen elsodródott, amikor átjutott a hatalmas gomolyfelhőn. Hiába nézelődött jobbra-balra, és próbálta betájolni magát, fogalma sem volt, merre jár. Ahogy lassan lejjebb ereszkedett, észrevette a városi park közepén a hatalmasra nőtt fát. Az Örökkön Örökké Fát. Máskor elkerülte, nem szerette látni, ahogy a Fa alatt megszületnek az öregek. Azt pedig végképp nem, amikor a Fa az ágával egy csecsemőért nyúlt, a magasba emelte, a leveleibe burkolta, és mire újra kitárta levelei kelyhét, a kisbaba már nem volt ott. Dió valójában utálta az Örökkön Örökké Fát! A lillék mesélték, hogy amikor ő maga a sok vén között

megérkezett Valaholba, és ott feküdt a Fa alatt mint kicsi, gyámoltalan, síró-rívó csecsemő, a Fa lenyúlt érte is az ágával. A magasba emelte, beburkolta a levelével, de hiába, mert a kis csecsemő nem illant el. Aztán lenyúlt érte másnap is, harmadnap is, de ugyanígy történt akkor is. A Fa leeresztette a földre, a lillék körbeállták, ő meg csak sírt, csak sírt. A tanács úgy döntött, mivel a csöppségnek nincs családja, a lilléknek közösen kell gondoskodniuk róla. Így került Dió egyik lillecsaládból a másikba. Amikor nagyobb lett, gyakran kérte, hogy hozzák ki a Fához. Felmászott rá, üldögélt az ágain, hol az egyikken, hol a másikon, lóbálta a lábát, mindig ott, ahol a Fa egy-egy kisbabát beburkolt. Remélte, hogy talán őt is! Hogy hátha bebújhat a kisbaba helyére, és egy másik világba illanhat ő is! Ahol van anyukája, van apukája, van családja. De az Örökkön Örökké Fa rá sem hederített. Ugyan nem rázta le magáról, de úgy tett, mintha a kislány ott sem volna, mintha nem ücsörögne az ágain órák óta. Amikor beesteledett, és a kirendelt lille mama türelmetlenkedett, Diónak muszáj volt lemásznia a Fáról, és hazamennie az ideiglenes családjához.

Hatéves lehetett, amikor utoljára járt a nagy parkban. Akkoriban már egyedül mászkálhatott, és ki is használta, hogy nem lesik minden lépését. A Fához ment megint, felült a legmagasabb ágára, odabújt a törzséhez, és vékony hangon kérlelni kezdte.

– Kedves Fa, kedves Örökkön Örökké! Kérlek, vigyél el máshova!

De semmi sem történt. A Fa csak állt mozdulatlanul, hatalmasan, még a levelei sem zizzentek meg válaszul. A kisfiú meg csak várt, suttogott, míg végül beesteledett. Akkor lemászott, de többé vissza se nézett.

Most, hogy eltévedt a felhőben, ott körözött a Fa fölött. Úgy döntött, leszáll, és oly hosszú idő elteltével újra meglátogatja a Fát. Piros cipője ért először földet. Leguggolt, hogy bekösse a kibomlott fűzöt, megigazította a nadrágja kantárját, és hátrasimította szemébe lógó göndör haját. Az Örökkön Örökké Fa körül halk muzsika szólt, a lillék kecsesen táncoltak a levegőben szálló rózsaszín, apró vízcseppeken. Dió nekivetette a hátát a Fa törzsének, onnan figyelte az eseményeket. Nem messze tőle, a lehullott levelek közül egy öregember alakja emelkedett ki. Hogy fel tudjon ülni, megkapaszkodott egy gyökérbe, majd szétnézett, hogy vajon hol lehet. Látt a fát, a hatalmas fát, a körülötte táncoló lilléket, a rózsaszínű eget... Azt hitte talán, hogy álmodik, hiszen az imént még egy kórházi ágyon feküdt. Akkor egy lille lépett ki a táncból, leguggolt mellé, és belesúgta a fülébe:

– Nem álom ez! – A hóna alá nyúlt, hogy felsegítse.

– Á! – legyintett az öregember. – Nem tudok én felállni, kedvesem. – Még mindig azt hitte, hogy a beteg testében fekszik a kórházban, és a lille egy nővérke.

– Próbálja csak meg! – biztatta a lille.

Akkor az öreg engedett a kérésének, és a legnagyobb meglepetésére nem fájt a lába, kiegyenesedett a háta, könnyedén felállt. A lille mosolyogva odébb libbent, hogy valaki másnak segítsen.

Kicsit távolabb egy idős asszony ücsörgött a fűben. Ő már tudta, hogy a kis faluja, nádfedeles házikója, tyúkjai, báránkjája egy másik világban maradtak. Csak ült, és a szemét törölgette, kicsit bánatában, kicsit örömeiben.

– Olyan szép itt minden – motyogta –, pont olyan szép, mint otthon, a kertemben!

Egy vén katona szelte át a rétet.

– Újra van lábam! Van lábam! – kurjantgatott, és csókot nyomott egy lille arcára örömeiben.

Hamarosan megérkeztek Valahol új lakóinak a hozzátartozói.

– Fiam! – szaladt könnyes szemmel egy fiatal lilelány a bácsihoz. – Édes fiam, hát itt vagy!

Az öregember csak nézte-nézte a lány arcát, a vonásai ismerősek voltak, de nem tudta, honnan. Zavartan köszörülte a torkát, egyik lábáról a másikra állt. Szégyellte, hogy nem ismeri fel ezt a kedvest

lányt. De akkor jött egy fiú is, és három kisgyerek. Körbeállták, és segítettek felidézni néhány emléket.

– Emlékszel a horgászásra a Balatonon? – kezdte a fiú. – A nagy harcsára, amit órákig fárasztottunk, mire kifogtuk? Aztán jött a halór, és ránk ripakodott, hogy dobjuk vissza azonnal, te pedig napokig dühöngtél miatta?

Az idős ember hallgatta az ismerős történetet, és ahogy nézte a fiút, el sem akarta hinni, de mintha meglátott volna benne valakit...

– Édesapám? – szökött könny a szemébe.

– Na és amikor – vette át a szót a lány – felmászta a polcra, hogy elérd a forró kakaót, amit magasra raktam kihűlni? Te pedig meginogtál, leestél, és a rád lötytyent kakaótól megégtél?

Az öregember ránézett a karjára, oda, ahol a gyerekkori égés nyoma volt. Azt érezte, menten elájul! Lehetséges, hogy ez a fiatal lány...? De az csak folytatta és folytatta.

– És a tyúkodra, ami éveken át kotyogott utánad?

– Kendermagos... – suttogta.

– Hogyha sírtál, még iskoláskorodban is ölbe kellett venni, hogy megnyugodjál! És az altatóra emlékszel, amit esténként énekeltem neked, hogy szépet álmodzál? – A lány halkán dúdolni kezdte a régi éneket: – „Tente, tente, drága, szívem-lelkem ága. A szemedet lágyan édes álom zárja.”

De a végét már együtt énekelték fátyolosan. „Szemedet lágyan édes álom zárja...”

– Édesanyám! – borult az öregember a lány nyakába. – Édesapám – borult a fiúéba –, hogy lehet ez, mondjátok meg, hogy lehet?

Akkor a lillék szép sorjában elmondtak mindent. Hogy Valaholban vannak, és itt a fiatalság–öregség dolga másképp van: a nagymamák és nagyapák kisbabákká válnak, és az egyikük már nincs is velük, mert felemelte a Fa, és elvitte a földre, hogy új életet kezdhessen. Ezután az öregember megkapta a lille nevét, és boldogan sétált el a családjával új otthonáig.

Mivel Dióért annak idején nem jött senki, és mivel a Fa sem ölelte vissza, hogy újból eljuttassa a földi világba, mint más csecsemőként érkező lillét, nem is kaphatott szokványos nevet. Egy ideig csak babaként emlegette mindenki, majd amikor a környezete tapasztalni kezdte a keményfejűségét, ráragadt a Dió név.

A maszatos képű fiút meghatotta, amit látott. Jó volt nézni a csodát, ami körbelengte az Örökkön Örökké Fát. Akkor szomorodott csak el, amikor eszébe jutott, hogy ebből a csodából semmi sem jutott. Ő nem emlékszik semmire az előző életéből, érte nem jött sem testvér, sem anyuka, sem apuka. Csak idepottyant a semmiből, emlékek nélkül, öregség nélkül, minden nélkül. Hirtelen megutált

mindenkit, a Fát is, aki nem segített rajta! Futásnak eredt, de egyszer csak a lába alatt kidomborodott egy kupac, Dió megbotlott, nagyot bucskázott, az avar alól pedig előbukkant egy szőrgombolyag. Egy loncsos, hosszú farok és egy bozontos fej, egyik oldalon szürke, a másikon barna füllel, és öreg gombszemmel. A gombszem fáradtan nézett Dióra. A fiú visszaneézett rá. Egy pillanatig állták egymás pillantását, aztán a fiú felugrott, és nagy léptekkel indult is tovább. Már a park szélén caplatott, amikor meghallotta, hogy valaki liheg a háta mögött. Hátranézett, mire a kutya megállt, és tisztes távoból figyelte, mit csinál.

– Hagyj békén! – kiáltotta oda neki Dió, és már indult is.

De a kutya követte, sántikált utána, még akkor is, amikor Dió megszorázta lépteit, és alig bírták az öreg lábai. Dió már nem nézett vissza, de nem is repült fel, csak szedte a lábát, néha futásnak eredt, eltűnt egy sarkon, aztán míg újra meg nem hallotta a lihegést, ácsorgott egy kicsit. Idővel lassabbra fogta a lépteit. Amikor a térre ért, a Kupolában még mindig nyüzsögtek a lillék. Dió senkivel sem akart találkozni, ezért villámgyorsan felugrott a kőkerítésre, aztán nagy ugrással a másik oldalon le, a magas fákkal, bokrokkal, növényindákkal körbeszótt kertbe. Már az ösvényen futott, amikor megérezte a tarkóján a tekintetet. Mintha valaki figyelne. Körbenézett, de a növényeken, burjánzó bokrokon, hatalmasra nőtt

fákon, mindent átszövő indákon kívül senkit és semmit nem látott.

– Talán a kastélyból – futott át Dió agyán –, talán onnan leselkedik rám valaki...

Ekkor távolról nyüszítést hallott. Most vette csak észre, hogy a kutya nincs mögötte. Megállt, habozott. Megtörölte izzadt arcát, beletúrt a hajába, fülelt. A kastély felé lesett, aztán villámgyorsan sarkon fordult, és visszaszaladt a kerítéshez. Felreppent, és átemelte a kutyát kőfalon. Már ketten futottak az ösvényen, nem nézve se jobbra, se balra, be a bokor alá, oda, ahol a lyuk van. A fiú az ágak között lehajolt, alakja elkeskenyedett, folyékonyvá vált, és átcsusszant. Várt, de a kutya nem moccan, csak nézett fekete gombszemével.

– Gyere! – szólta át Dió a lyukon. – Meg tudod csinálni! Gyere már!

A kutya szűkölt, toporgott, megpróbálta a lyukat nagyobbra ásni, de nem bírták repedezett körmei.

– Hiába kaparod! – kiáltott rá Dió. – Ha át akarsz jutni, el kell vékonyodnod!

Mivel a kutya továbbra is eredeti természetével, toporogva szűkölt a lyuk előtt, Dió a torkában dobogó szívvel úgy döntött, hagyja a fenébe. Felállt, visszanyerte az alakját, és sietős léptekkel elindult, hogy mielőbb elérje az erdő szélét, a fák közé tákolt, magányos kis otthonát. Már egészen közel járt, amikor valaki megnyalta a kezét. Egymás mellett szaladva tették meg az út hátralevő részét.

A KUTYA ÉS A LÁTOGATÓK

Dió vizet öntött egy tálkába, és letette a padlóra. A kutya komótosan, megfontoltan kilefetyelte, aztán körbeszaglászott a szobában, keresett magának egy kényelmesnek tűnő helyet, és leheveredett az ágy elé a szőnyegre. Elaludt. A hosszú ügetés és a lyukon való szokatlan átjutás mélyesen kifárasztotta. Csendes horkolása betöltötte a szobát. Dió téblábolt, nem tudott mihez kezdeni magával. Még soha senki nem járt, de főleg nem aludt a kunyhójában. A háza csak az övé volt, ahol azt csinált, amit akart, senki sem látta. De most, hogy ott volt a kutya, egyszeriben azt sem tudta, más délutánokon mit szokott csinálni. Leporolta a nadrágját, benyúlt a zsebébe, felrakta a polcra a kis követ, amit napokkal azelőtt talált, azután leült az asztalhoz, majd felállt, és elsétált az ablakhoz. Végül lekuporodott a kutya mellé a szőnyegre, úgy, hogy a hátuk összeért. Figyelte a kutya lélegzését, apró rezdüléseit, ahogy álmodik, és arra gondolt, őt nem utálja. Megengedi neki, hogy ott maradjon nála.

Amikor apu hazavitt nagymamáéktól, rögtön Kandúrba botlottam. A lábtörlőn ült, mintha engem várt volna.

– Ne is lássalak! – mordultam rá, de anyu meglepődött rajtam.

– Valami rosszat csinált? – kérdezte.

– Reggel levadászott egy madarat! Egy fülemülét!

– Akkor ide be nem teszed a lábad! – kiáltott anyu Kandúrra. – Sicc! Sicc! – hessegetett felé, aztán kinyitotta az ajtót, és besietett a házba.

De a macska nem tágtott, panaszosan nyávogott, hogy engedjük be, és adjunk neki enni. Megsajnáltam. Hiszen nem értett az egészből semmit! Eddig szeretjük, beengedtük, most meg elkergetjük. Rádásul ha nem kap enni, tényleg muszáj lesz vadásznia, abba pedig belegondolni sem akartam.

– Azt hiszem, azért vacsorára bejöhet – mondtam anyunak, de ő hallani sem akart róla.

– Azok után, hogy egy madár volt a szájában? Mindenféle betegséget elkaphatott tőle! Szó sem lehet róla! Nem és nem!

– Anyu! – forgattam a szemem, de mondhattam bármit.

– Ha annyira sajnálsz, menj ki hozzá! – mondta anyu. – De ne nyúlj a szádba macskás kézzel, és ha bejössz, azonnal kézmosás!

Fogtam Kandúr tálját, teletöltöttem szárazeledellel, és kimentem hozzá a lábtörlőre. Ő pedig hozzám

dörgölözött, és miután jóllakott, dorombolva befészkelte magát az ölembe.

A kutya felmordult. Felemelte a fejét és hegyezni kezdte felemás színű fülét. Hangok közeledtek.

Dió még nem hallotta őket, de a kutya morgására felült, és nyugtalanság töltötte el. „Hrrr” – morgott a kutya egyre hangosabban. Dió felállt, és kinézett az ajtón. A város felől, a poros úton három alak közeledett. Egy magas nyúlánk, egy alacsonyabb testes, meg egy, akinek fonott copfjai kétoldalt himbálóztak, ahogy lépett. A kutya Dió elé állt, és mély, öblös hangján adta tudtára az érkezőknek, hogy vele gyűlik meg a bajuk, ha közelebb mennek.

– Jól van, jól van – tette Dió a fejére a kezét, majd odakiáltott a váratlan vendégeknek: – Mit akartok?

– Engem a lilletanács küldött – kiáltott vissza Wayan a távolból.

– Mi meg elkísértük, hogy ne jöjjön egyedül – tette hozzá Ketu.

– Fordulhattok is vissza, nem érdekel a lilletanács, nekem ugyan senki sem parancsol! – horkantotta Dió.

De a látogatók egyre közeledtek. Nem tántorította el őket sem a kutya ugatása, sem Dió faragatlan fogadtatása. Wayan megállt a ház előtt, tisztos

távolságot tartva a vadóctól, de Ketu és Gede közelebb merészkedtek a kunyhóhoz. Gede kifulladásra leült a ház előtti lépcsőfokra, Ketu pedig otthonosan az ajtóig ballagott. A kutya megmorogta őket.

– Ez meg ki? – kérdezte Gede.

– A kutyám – felelte röviden Dió.

Wayan elcsodálkozott.

– Azt hittük, egyedül élsz ezen a... ezen a barátságatlan helyen.

– Pedig nem.

– Hogy hívják? – guggolt le Ketu a kutya mellé, hogy megvakarja a fülét.

– Putu – vetette oda Dió.

– Fura név egy kutyának – húzta fel a szemöldökét Wayan.

– Putu, és kész – zárta le a témát Dió. – Mit akartok?

A kutya megnyalta Ketu kezét, körbejárta Gedét, kiszimatolt a nadrágja zsebében egy kis kekszet, és amikor a fiú nekiadta, melléhasalt a lépcsőre.

– Engem jobban szeret, mint téged – paskolta meg Gede a kutya fejét.

– Csak mert kajaszagod van – heccelte Ketu, de Gede nem törődött vele.

– Szóval – terelte el a kutyáról a szót Wayan, hogy minél hamarabb mehessen a dolgára –, a lilletanácsból azt üzenik, adnak egy utolsó utáni lehetőséget, hogy elkerüld a költöztetést, de cserébe

bocsánatot kell kérned Nyomantól, amiért szétlapítottad a fejét.

– Pedig nem fogok! – vetette oda Dió.

– Meg se kottyant neki! – szólt közbe Gede. – Amúgy meg megérdemelte, amit kapott!

– Miért estél neki? – kérdezte Ketu.

– Ő a hibás – morogta Dió, és zavartan rugdosni kezdte a küszöböt –, arra gondolt, hogy lányoknak való a piros cipőm.

– Na és aztán? – fakadt ki Wayan. – Térj már észhez! Laposra versz mindenkit, akinek nem tetszel? Mert akkor velem kezdheted!

A lány szikrázó szemmel lépett közelebb Dióhoz, és odatartotta neki az arcát, hogy üsse meg. Mert neki ugyan nem tetszik sem a viselkedése, sem pedig az, hogy az olvasó helyett a világ végén kell töltenie a délutánt miatta. De Dió nem ütött. Lesütött szemmel állt Wayan előtt.

– Én megértem, hogy rossz neked, amiért nem olyan vagy, mint a többiek – bukott ki a lányból. – De hidd el, mindenki jót akar neked!

– Khmm – krahácsolta közbe Gede –, majdnem mindenki, mert, mondjuk, Nyoman...

Wayan egy másodpercnyi figyelmet sem szentelt Gede közbeszólásának, csak mondta tovább, amit gondolt:

– Élhetnél családban, gondoskodnának rólad, járhatnál a Kupolába, tanulhatsz. Annyi idő van,

mint senki másnak, mert úgy tűnik, hosszú ideig kilencéves maradsz. Kihasználhatnád a tengernyi idődet, válhatna belőled tudós, és ki tudja, talán egyszer majd megfejted az okát annak, miért vagy furcsa, és akkor változtathatsz rajta!

Wayan várta, hogy a fiú mondjon valamit, de sem ő, sem más nem tudott megszólalni.

Kis idő múlva egy hosszú, elnyújtott ásítás törte meg a csendet. Putu megvakarta a fülét, és megbökte Gede kezét, hogy adjon neki még egy kicsit a finom kekszből. A fiú kifordította üres zsebét, és felnézett a barátaira.

– Ezzel megvolnánk. Akár mehetünk is!

Feltápáskodott a lépcsőről, Wayan hátravetette a két copfját, Ketu pedig, mielőtt csatlakozott volna a barátaihoz, még odafordult Dióhoz.

– Téged szeretnélek a csapatba! Holnapután meccs, nem hagyhatjuk, hogy Nyomanék győzzenek!

Dió nem felelt. Csak állt a küszöbön, és nézte, ahogy a többiek rálépnek a poros útra, ami visszaviszi őket a városba. Aztán becsukta az ajtót, leült a szőnyegre, átkarolta a kutyát, és ősz szőrébe fúrta az arcát.

– Putu... – suttogta. – Akkor is Putu...

EDZÉS KETUVAL

Másnap reggel Dió azzal az elhatározással ébredt, hogy elmegy a Kupolába. Az eső csepergett, rózsaszínben játszott minden.

– Te itthon maradsz – mondta a kutyának, de hiába parancsolt rá, és csukta be az orra előtt az ajtót, Putu kibújt utána a kulcslyukon.

A fiú az útról többször is hazakergette, de a kutya olyankor csak lemaradozott egy kicsit, majd amikor Dió újra útnak eredt, loholt, hogy utolérje. A szíve húzta a fiú után, de a lába is segítette, valamivel frissebb volt, nem sántított annyira, mint előző nap délután. Dió végül ráhagyta. Végül is nem ő fog bőrig ázni, amíg a Kupola előtt vár egész nap.

Így viszont, hogy kettesben értek be a városba, Dió nem igyekezett láthatatlanná válni. Persze az is igaz, hogy az eső miatt senki sem cseverészett a házak előtt, üldögélt a villanypózna tetején, vagy repkedett az utcák felett, mindenki esernyő alá bújva sietett a dolgára. Dió inkább valamiféle büszkeséget érzett Putuval az oldalán. Még az is átfutott a fején, hogy bemegy a pékségbe, és vesz némi csillagsüteményt maguknak, mert mégiscsak jól jönne egy kis lélekerősítés, de a térre érve látta, hogy odabenn a Kupolában hosszú sor kígyózik a pult előtt.

– Talán ragály tört ki, hogy épp ma kell mindenkinek csillagkeksz? – bökött a fejével a sor felé Dió, amikor összefutott Ketuval a Kupola előtt.

– Csak esőbaj! Ha nem süt a nap, sírhatnékjuk van – felelte Ketu, és még hozzátette: – De minket majd felvidít a léglabda, nem igaz?

– Tényleg beveszel a csapatba?

– Tényleg – bólintott komolyan Ketu. – Az egyik legjobb játékos lehetnél, ügyes vagy, gyors, jól vág az eszed... De edzenünk kell! – mondta, és kirázta a hajából a vízcseppeket, aztán eltűnt a rá váró lillék között.

Dió, mielőtt követte volna, a Kupola előtt keregett egy fedett helyet Putunak. A kutya néhányszor körbekerült a farka körül, aztán nagy szusszanással lefeküdt.

– Majd jövök! – paskolta meg Dió az ázott bundáját, és indult is Ketu után.

Másnap reggel semmi kedvem sem volt iskolába menni.

– Miért nem maradhatok itthon? – kérdeztem anyutól, aki lázasan csomagolta a tízóráimat, mert késésben volt a késői ébredésem és a lassú készülődésem miatt.

– Mert senki sem lesz itthon – felelte röviden.

– Az nem baj – próbálkoztam –, elleszek én egyedül! Na, anyu, csak ma hadd maradjak itthon, légyszil!

– Hátha épp ma barátkozol össze valakivel – kortyolta ki a kávéját apu, aztán felpattant az asztaltól, és beviharzott a fürdőszobába, hogy fogat mosson.

Apu folyton azzal jött, hogy barátkozzak össze valakivel, és akkor majd miatta megszeretem az iskolát. „Én sem a tanulásért, hanem a társaság miatt jártam oda!” – mondogatja mindig. Hát nem érti, hogy a barátkozás nekem nem megy olyan könnyen? Én nem tudom, hogyan kell barátot keresni, és az osztályból nem is érdekel senki. De ha találnék is valakit, akivel szívesen barátkoznék, azt sem tudnám, hogyan szólítsam meg. Bár az igaz, hogy irigykedve nézem Zsófit meg Lizát. Ők sülve-főve együtt vannak, és akármi baja vagy öröme van a másoknak, mindig megosztják egymással.

Azért jó lenne egy ilyen barát – gondoltam –, valaki, aki mellett sosem érezném magam egyedül, aki velem van jóban-rosszban, aki olyan, mintha a másik felem volna...

– Szille! – szólt rám anyu. – Kiesik a szádból a falat! Inkább fejezd be gyorsan azt a zabkását, és indulás!

Az iskolában minden a szokásosan folyt. Mire megérkeztem, már a fél osztály a teremben volt. Nándiék papírrepülőket dobáltak, Zsófi és Liza a padjuk tetején kuncorásztak, én pedig nem köszöntem senkinek,

csak próbáltam láthatatlanul kikerülni a repülőket, és beülni a padomba.

– Jó reggelt! – jött be Vera néni, hóna alatt temérdek cuccával. – Változott a terv, számolással kezdünk, mert a második órában helyettesítenem kell a negyedikben.

– És velünk ki lesz? – kérdezte Liza.

– A második órában András bácsi lesz veletek.

– Juhúú! – kiáltott fel Nándi, a fiúk ügyeletes bandavezére, és utána kórusban a többi fiú.

Elfintorodtam. Inkább ültem volna egész nap a padban még száz matekórát kibírva, mintsem hogy András bácsival kiütőzzek a tornateremben. Aztán egy elfojtott sóhajtás után elővettem a matekfüzetemet, és a táblára meredtem. De hiába próbáltam a számokra koncentrálni, a gondolataim elkalandoztak. Valahol jutott az eszembe, meg a Kupola. Azon morfondíroztam, hogy ott is biztosan vannak tanítók. De kik azok? A gyerekek? A logika szerint, amit Imre papával találtunk ki, nekik kell a legokosabbnak lenni, hiszen ők azok, akik mindent megtanultak Valaholban. De hogyan állhatna egy osztály előtt tanítóként egy ötéves kisfiú vagy kislány? Aztán az jutott eszembe, hogy az elképzeltős játékokban Imre papa szerint addig születik újra meg újra valaki, amíg meg nem tanul mindent. Akkor tehát el kell jönnie a pillanatnak, amikor a bölcsek örökre Valaholban maradnak! Ez az – ugrottam nagyot a széken –, azokból lesznek

a lilletanácsosok, akik nem születnek már földi életre, mert mindent tudnak, és nem kell már többet itt tanulniuk, gondoltam végig.

– Szille! – rántott vissza a valóságba Vera néni hangja.

Az egész osztály rám meredt.

– Igen? – hebegtem.

– Azt kérdeztem, hatszor hat?

– Hatszor hat? – kérdeztem vissza zavartan, mire az osztály felnevetett, és én legszívesebben a parketta alá bújtam volna. Lesütöttem a szemem, de a szemem sarkából láttam, hogy Zsófi rám néz, és nem nevet.

A Kupolában a szokásos reggeli nyüzsgés fogadta Diót. Kisebb-nagyobb csoportokban lillék gyülekeztek mindenfelé, hisz ilyenkor döntötték el, ki milyen tevékenységnek szenteli az aznapi idejét. Voltak közkedvelt foglalatosságok, kevésbé népszerűek is, és a legcsábítóbb helyekért meg kellett küzdeni. Mivel Dió semmilyen közösségi tevékenységért nem lelkesedett, ilyenkor mindig félrehúzódva kívárta, hogy mi jut neki. De a mai reggelen szeretett volna Ketu közelében maradni, ezért nem sütötte le a szemét és nem húzódott félre, ahogy szokott, hanem széttárta a karját, és felemelkedett, hogy

megtalálja a barátját a tömegben. Mivel gondolta, hogy Ketu nem a tejszódázóban kezdi a napját, és a vízesésben sem lubickol, ezért először a függőkertben kereste. De sem ott, sem a zenevilágban, sem az olvasóban, sem az akrobatikus légyakrobatokra fenntartott trambulinnál nem találta. Már berepülte a Kupola jó részét, még a dajkálónál is járt, amikor eszébe jutott a Grál.

Dió tudta, hogy Ketu lassan abba a korba kerül, amikor a következő életéhez missziót kell választania. Bár még sosem járt a Grálban, tudta, hogy a Grált, a Kupola legvarázslatosabb részén, a hinták fölött találja, ott, ahol szinte megnyílik a rózsaszín égbolt. Azt is tudta, hogy a missziókat egy csendes, kedves lilletanácsos, Tua őrzi, aki utolsó életbeli nevét, az „Öreg”-et viseli. Dió felnézett. Kevés volt a fény, mert a Kupola tetejét az eső áztatta, de hunyorogva, a felhők alatt mégis látta, hogy a lillék már megérkeztek a Grálba. Széttárta a karját, és már emelkedett is. Ketu valóban ott volt. És néhány hasonló korú lille, Wayan, Gede és Dió nagy sajnálatára Nyoman és a csatlósai is. Tua már elkezdte a missziók bemutatását. Ketuék körben álltak, és Tua a különböző választható sorsokat, életfeladatokat mint hologramokat jelenítette meg egymás után a lilléknek. Dió kissé közelebb húzódott, de tudta, hogy semmi keresnivalója nincs ott, ezért nem állt be a körbe, hogy a lillék ne vegyék észre.

Így fél szemmel látta csak, amint egy furcsa, előre-hátra billegő fiú alakja rajzolódik ki a kör közepén, aki az anyjával áll a boltban. Az emberek megbámulják őket, mire a fiú artikulálatlan hangon kiabálni kezd, majd az anyja szelíden karon fogja, és kivezeti a boltból. A kép változik, a fiú egy asztalnál ül, és az anyja kanállal eteti. A fiú rángatja a fejét, nem akar enni, ezért az anya énekelni kezd neki. Olyan dalt énekel, amitől a fiú nevetni kezd, az étel pedig szépen, lassan, falatról, falatra elfogy. Akkor az anya megérinti a fiú maszatos arcát az ajkával. A fiú megint himbálózni kezd, de nem úgy, mint a boltban, hanem sokkal nyugodtabban. Aztán a kép eltűnt. Csend maradt utána. De nem sokáig, mert Nyoman máris kommentálta a látottakat:

– Én ilyen idióta biztos, hogy nem leszek! – jelentette ki – Ki választ ilyen életet?

– Az – mondta Tua –, aki a feltétel nélküli szeretetet ilyen módon szeretné megtapasztalni.

– Ahhoz nem kell hülyének lennem – röhögött fel Nyoman –, akkor is mindenki imádni fog, ha futballsztrár leszek!

Nyoman kijelentésén csak a haverjai derültek. Wayan égnek emelte a szemét, Ketu és Gede öszszenéztek, Tua pedig egy újabb életlehetőséget jelenített meg. Most egy vékonyka, fekete hajú lányka került a lillék elé. Kis szoknyában, egyszerű papucsban, vállán tarisznyával mászott fel egy

magas, növényekkel beszőtt sziklán, egyre feljebb és feljebb. Minden rossz mozdulat végzetes lett volna, a lába olykor meg-megcsúszott, de ő ügyesen megkapaszkodott. Le sem nézett, csak mászott tovább és tovább. Sokára jutott fel, de amikor felért, elmosolyodott. Kicsit szusszant, és ment tovább. Az iskolába sietett, ami még két óra járásnyira volt. És így tett mindennap, oda és vissza megjárta a veszélyes, kimerítő utat, csak hogy iskolába járhasson.

– Ennyit vesződni a tanulásért! – fújta nagyot Kadot.

– Nem éri meg! – tette hozzá Kadek, de Wayant lenyűgözték a látottak.

– Lehet, hogy ezt választom missziónak – mondta Tuának.

Tua bólintott, és csak annyit mondott:

– Szép lehetőség volna arra, hogy megtanuld az alázatot.

Aztán azon gondolkodva, hogy milyen életutakat tárjon még a lillék elé, végigjáratta a tekintetét a kis csoporton. A tekintete megakadt Ketun. Mélyen a fiú szemébe nézett, de nem szólt semmit, megvárta, amíg közös gondolatukat Ketu mondja ki.

– Azt hiszem – szólalt meg a fiú –, én a Grált választom.

– Az meg mi a fene? – csattant fel Nyoman, mert nem tetszett neki, hogy Ketu már megint több akar lenni nála.

Tua bólintott, és emelkedett hangon válaszolt.

– A Grál hordozója a legmagasabb szintű missziót választja. Olyan életutat, amiben nem magáért tesz, hanem másokért. – Újból Ketura nézett. – Jól van fiam, jól van. – Elcsendesedett, hogy egy igazán hozzáillő Grált keressen.

Dió végignézte a Ketunak, majd Gedének, Nyomanéknak és a többi lillének ajánlott missziókat, és elkomorult. Nem tudta, mit keres itt, mi köze van neki a missziókhoz? Az ő élete nem szól semmiről, felesleges is felkelnie mindennap, hogy aztán este újra lefeküdjön. Felesleges a Kupolába járnia, ha az élete nem vezet sehova. Mi végre ez az egész? Minek barátkozik olyan lillékkel, akik úgyis továbbmennek és itt hagyják egyszer? A gondolatai cikáztak, és a szomorúság olyan erővel tört rá, hogy még a léglabdáról, sőt, Keturól is lemondott magában. Hátrálni kezdett, kifelé a Grálból, de akkor Nyoman észrevette, és egy pillanat alatt mellette termett.

– Azt hittem, nem látunk többet! – súgta oda gúnyosan.

– Arra ne számíts! – sziszegte vissza Dió, aztán már indult is volna, ha Nyoman nem ugrik elé, az útját elállva.

– Szentelenkedsz, kisöcsém? – vicsorgott. – Nem tudod, hogy illik beszéni a nagyobbakkal? – lökte meg Diót.

Dió érezte, hogy nem tudja türtőztetni magát: még egy szót szól Nyoman, és beveri az arcát. A szeme tüzet hányt, a keze ökölbe szorult, és amikor Nyoman kajánul az arcába vigyorgott, már lendült is a karja, hogy behúzzon neki egyet, de akkor Tua hangja megállította.

– Te is itt vagy, Dió? – mondta kedvesen. – De jó, hogy látlak! Gyere, kerülj közénk, hátha látsz valami olyat, ami hasznos lehet számodra!

Dió megtántorodott. Megérintették Tua szavai, de talán még jobban Ketu bátorító tekintete.

– Gyere ide hozzánk! – intett neki Ketu, és helyet csinált számára maga és Gede mellett a körben. Így hát Dió kikerülte Nyomant, és visszaoldalgott.

A missziók megnézése után a lillék még sokáig beszélgettek. Közben elállt az eső. Már nem kopogott hangosan a Kupola üvegtetején. A nap is kisütött, így az Ászok a Kupola mögött lévő pályára mehettek edzeni, ahová a kutya is velük tarthatott. Amíg a három fiú, Ketu, Made és Dió meg a három lány, a szőke Nengah, a vörös Nengah és Balik Wayan a hat méter magas kosár alatt passzolgatott egymásnak, addig ő körbeszaglászott a pálya körül. Ha itt-ott talált egy kis kekszmorzsát, felnyalogatta, és szimatolt tovább.

– Ugyan a meccsen egyszerre két labdával, egy pirossal és egy kézzel játszunk – mondta Ketu –, most, amíg a cseleket gyakoroljuk, csak a pirossal fogunk.

Levegőben és földön egyaránt mozgásba lendült a csapat. Cseleztek, passzoltak, repültek, leszálltak, megtorpantak, majd újra nekiiramodtak. A bemelegítő körök után a kék labdát is játékba hozva repülődobásokat gyakoroltak a magas rúdon lévő kosárba. Dió Ketuval került párba, és nagyon igyekezett pontos dobásokat feladni társának a magasba, hogy az rárepülésből zsákolhassa be a gölokat. Dió nem volt edzésben, ezért nagyon elfáradt, de ennek ellenére lelkesen követte Ketu utasításait.

– Most pedig – kérte magához a két labdát a csapatkapitány –, gyakoroljuk be az ászdobást!

– Ászdobást? – néztek össze mindnyájan. – Az meg mi?

– Kieszeltem egy figurát. Mi ketten Dióval a levegőben leszünk, én közel a kosárhoz, Dió pedig távolabb. Ti lenn a földön megszerzitek a piros labdát, és feladjátok a magasba. Az ellenfél azt hiszi majd, hogy nekem dobjátok, így a védők rám mozdulnak, de a labda valójában Diónak megy, aki pedig, mivel védő nélkül, üresen áll, könnyedén rárepül, és a többiek feje fölött bedobja. Mivel a piros labda duplát ér, egy csapásra két pontot írunk.

– Könnyedén??? – kérdezte Dió bizonytalanul.

– Ha jól begyakoroljuk, könnyedén.

Feszült figyelemben telt az edzés további része. A lányok képviselték az ellenfelet, Made adta fel a labdát, Ketu bezavart a kosárnál, Dió pedig rárepült

messziről, és próbálta bezsákolni. Annyi mindennek kellett jókor, jó helyen történnie, hogy még valódi ellenfél nélkül is millimétereken és tizedmásodperceken múltott a figura sikeressége. De végül, mire besötétedett, kétszer is sikerült a kosárba vinni a piros labdát.

Dió az izzadságtól csatakosan, holtfáradtan hívta magához Putut, aki megörülve annak, hogy végre hazaindulnak, farkcsóválva szaladt oda hozzá.

– Akkor holnap! – csaptak egymás kezébe az Ászok. – Holnap!

A csengő után a fiúk kilöttek az osztályteremből. Eltettem a füzetemet, a tolltartómat, aztán lassan felálltam, és óvatosan Zsófi felé pillantottam. Egy pillanatra összeakadt a tekintetünk, de akkor Liza közénk penderült.

– Melyik tornadressedet hoztad el? – kérdezte Zsófitól. – Nálam itt van a rózsaszín is, meg az ujjatlan kék is. Azt veszem fel, amilyen színűben te is leszel, hogy egyformák legyünk!

Zsófi felkapta a tornazsákját, és Liza válla fölött odaszólt hozzám.

– Jössz?

Én pedig mentem, egy lépéssel mögöttük ugyan, de mentem.

A kiütőzés nem zajlott máshogy, mint amire számítani lehetett. A fiúk vadul dobálták a labdát, én meg próbáltam a terem szélén meghúzni magam, nehogy eltaláljanak. Egyszer aztán Nándi Zsófit vette célba, de Zsófi ügyes volt, és elkapta. Hiába voltam én a legközelebb hozzá, nem dobta el rögtön, megvárta, míg elszaladok, és messzebb jutok.

– Üsd már ki! – visított Liza, mire Zsófi felém dobott.

Mivel a labda nem nagy erővel, hanem ívben repült felém, sikerült elkapnom, és ugyanazzal a lendülettel továbbdobnom. Véletlenül a tornaterem közepén a szájában síppal álló András bácsi lábára esett, amin mindenki nevetett. De nem úgy, mint a matekórán, hanem inkább jólesően, úgyhogy én is elmosolyodtam egy kicsit. Nándi még meg is veregette a vállam, amikor elszaladt mellettem, Zsófi pedig felemelte a kezét, hogy pacsizzon velem. Amikor Liza mellém keveredett, odasziszegte, hogy Zsófi csak azért volt velem jó fej, mert sajnál, hogy olyan béna vagyok. Amikor legközelebb hozzá került a labda, teljes erejéből hozzám vágta. A hátamon csattant, de úgy, hogy egészen megszédültem.

KIRÁLYOK AZ ÁSZOK ELLEN

Másnap délután az egész város lázban égett. Felszáradtak a tócsák, a nap kisütött, szikrázó rózsaszín volt az égbolt. A parkokban tenyérnyi pillangók szálltostak virágról virágra, a fák tetején színes madarak hangicsáltak. A lillék nagy csapatokban a Kupola felé igyekeztek, ki repülve, ki sétálva, hogy elfoglalhassák a lelátókon előre megvárt helyüket.

A lillék rajongtak a léglabdáért! Nagy izgalommal várták a bajnokságot, hogy kedvenc csapataiknak szurkolhassanak, és a csak ilyenkor kapható pattogatott kukoricát rágcsálhassák. Dió a Kupola előtt Wayanra és Gedére bízta Putut. A kutya nehezen vált el a gazdájától, mindenáron utána akart szaladni, csak akkor fogadta el sorsát, amikor Gede lekenyerezte egy kis pattogatott kukoricával.

– Egy nagy dobozzal kérek szépen! – mondta az árusnak, és miután egy „hálásan köszönöm”-ért cserébe megkapta a kukoricát, szemenként adogatta Putunak, hogy felcsalogassa a lelátóra a helyükre.

Putu felült a Wayan és Gede közötti székre, ott falatozott nyugodtan, míg meg nem látta Diót a pályán.

Idén tizenkét csapat mérte össze az erejét és a tudását. Ezen a napon az Ászok és a Királyok

ütközetére került sor. A csapatkapitányok, Ketu és Nyoman felvezették a pályára a csapataikat. A játékosok a pálya közepén megkerülték a kosártartó rudat, és kiintezték a szurkolóknak, mire a lelátón iszonyatos hangerővel felzúgott, hogy „Hajrá, Ászok!”, „A Királyok a királyok!” Putu hangos ugatással csatlakozott. A csapattagok a pálya két szélén gyülekeztek, a csapatkapitányok pedig középre, a bíróhoz vonultak.

– Ászok fej, Királyok írás – mondta a bíró, és feldobott egy érmét, ami a magasban többször is megpördülve visszaesett a kézfejére. – Írás. A Királyok kezdenek.

Ketu kezét akart fogni Nyomannal, de a Királyok csapatkapitánya nem fogadta a kézfogását, ahelyett az öklét a magasban rázva feltűzelte a szurkolótáborát.

Dió torka összeszorult. Nem nézett se jobbra, se balra. Nem is értette, hogyan került ilyen rivaldafénybe, amikor pár napja még leszegett fejjel osont a városban. Ketu észrevette, mennyire meg van szep-penve, és megveregette a vállát.

– Menni fog! – mondta.

Diónak erőt adott Ketu biztatása. A bíró fúj, a Királyok megkapták a labdákat, és támadásba lendültek, az Ászok pedig felálltak a védelemhez. Ketu a magasba repült, hogy Nyomant fogja, a lányok beszaladtak az ellenfél lánytagjaival szembe, Made

a kosár alá állt Kadot elé, Dió pedig Kadekkel viaskodott, mert a másik, bár nem volt nála a labda, kétszer is a hasába könyökölt.

– Háúúúúú! – vonyított fel Putu a lelátón.

– Maradj veszteg – intette le Wayan –, a bíró majd bíraskodik helyetted!

– De nem fúj! – ugrott fel a helyéről Gede. – És most sem, pedig mindenki látta, hogy Made azért esett el, mert Kadot meglökte!

– Háúúúúú! – vonyított újra Putu, de olyan hangosan, hogy Gedének be kellett fognia a száját egy kis pattogatott kukoricával.

A bíró végre fúj, a kék labda az Ászokhoz került. Dió villámgyorsan kilépett Kadek mellől, megkapta a labdát Balik Wayantól, és a következő pillanatban már fel is adta a magasba, hogy Ketu röptében elkapja, és egy szaltóval a kosárba zsákolja. A szurkolótábor felugrott, a kijelző 1:0-ra váltott. De az Ászoknak nem volt idejük még összenézni sem, mert a piros labda máris Kadekhez került, aki abban a pillanatban beívelte a földről a kosárba. Mivel a piros labdával dobott kosár duplát ér, a Királyok átvették a vezetést. 1:2 volt az állás a javukra. Most a szurkolótábor másik fele zúgott fel. Nyoman a lelátó előtt kétszer is elrepülve ünnepeltette magát. A két kosár után az Ászok kezdhették a támadást. Ketu titkos jelt adott, V betűt mutatott a mutató- és a középső ujjával, hogy csinálják meg az ász figurát,

de a Királyok lányai elgáncsolták a szőke és vörös Nengaht, és aztán rájuk vetették magukat, és kirugdosták a kezükből a labdáikat.

– Szemüveget a bírónak! – üvöltötték sokfelől. – Le a Királyokkal!

– Én ezt nem értem – mondta Wayan. – Nem is lehet hozzáérni az ellenfélhez!

– Csalással akarnak győzni – tömött egy marék pattogatott kukoricát előbb Putu, majd a saját szájába Gede –, remélem, a bíró nem fogja hagyni!

A bíró fúj. Szabaddobás az Ászoknak. Most Balik Wayannál és Madénál volt a labda, Dió és Ketu felrepült a magasba. Kadot, hogy megszerezze a kéket, meglökte Madét, eközben Nyoman taszajtott egy nagyot Ketun, Kadek pedig Diót rántotta a földre.

– Fúúúú! – pattant fel magából kikelve az Ászok szurkolócsapata.

– Jól vagy? – nézett Ketu Dióra.

Dió biccentett, a bíró újra szabaddobást fúj, de a Király lányok szép összjátékkal hamarosan újabb pontot szereztek a csapatuknak. 1:3, aztán az Ászok dobtak kosarat, 2:3. Már csak egy perc volt hátra az első félidőből, és Ketu tudta, hogy eljött az idő. Felmutatta a győzelem jelét, és a kosárhoz repült. Dió kicselezte Kadeket, aki egy darabig követte is a levegőben, de mivel azt hitte, hogy a fiú csak előle menekül a pálya szélére, irányt váltott,

és a kosárhoz repült, Nyomanhoz és Kadothoz, hogy hárman zavarják Ketut. Lenn a lányok küzdöttek a labdákért. Vörös Nengah a kék labdára mozdult rá, és amikor megszerezte, nem engedte ki a kezéből, hogy ezzel a védőjét magánál tartsa, így Madeknek, szőke Nengahnak és Balik Wayannak könnyebb volt megszerezni a pirosat. A labda már perdült is a magasba, Ketu megmozdult, a Királyok lerohanták, Dió pedig a pálya széléről villámgyorsan rárepült a labdára, és a tülekedők feje fölött a kosárba zsákolta. 4:3! Nyoman köpködött, szitkozódott, a szeme szikrát szórt. Kadek, Kadot és a lányok, mintha nem is értenék, hogyan történhetett mindez, széttárt karral hüledeztek. A bíró lefújta az első félidőt.

A csapatok levonultak a pályáról. Ketuék tapsvihar és éljenzés közepette, a fáradtság és izzadság ellenére egymásba kapaszkodva, vidám elégedettséggel mentek az öltözőbe, Nyoman viszont dülva-fúlva, a társait pocskondiázva csörtetett előre.

– Hogy lehettek ennyire bénák? – adott egy tocskost Kadotnak. – Ti kecskék! – gáncsolta el Kadeket. – Kétkelzes nyomik! – ócsárolta a lányokat.

Putu felpattant, hogy Dió után szaladjon, de Gede és Wayan visszatartotta, hogy a fiú kicsit együtt lehessen a csapatával.

Ketu az öltözőben tejszódát osztott mindenkinek. Dióék a padra rogyva megtörölték izzadt tenyerüket, arcukat, aztán meghúzták a palackokat.

– Szép munka volt – állt eléjük Ketu. – De ne feledjétek, hogy csak egyetlen ponttal vezetünk. Ha nyerni akarunk, mindent bele kell adnunk a második félidőbe.

Elővett egy papírlapot, hogy lerajzolja a stratégiát, amit kigondolt. Dió, Made, Balik Wayan, és a két Nengah a papír fölé hajoltak. Miután Ketu átbeszélte csapatával a tervet, és lelkesítően pacsizott mindenkivel, Dió szólt, hogy odamegy egy kicsit Putuhoz.

– Menj csak! – mondta Ketu. – Még öt percünk van, a pályán találkozunk!

Ám alig lépett ki Dió az öltözőből, Kadek és Kadot röppent elé egy sötét sarokból. A háta mögé belépett Nyoman, elzárva a menekülés lehetőségét.

– Volna egy ajánlatom – mondta behízselően Nyoman. – Mit szólnál hozzá, ha te lehetnél a mai meccs sztárja? Ha ma este téged ünnepelne mindenki? Csak annyit kell tenned, hogy hagyod a béna Ászokat a fenébe, átállsz hozzánk, és megcsinálod a rárepülő cselt velünk is.

Dió nem akart hinni a fülének. Először nem mozdult, csak üveges tekintettel elnézett Kadek és Kadot feje felett. „Mit képzelsz ez a korlátolt behemót?” – kergetőztek a gondolatok a fejében. – „Hogy átvágom Ketut, és átállok az ő csapatába? Akkor sem tennék ilyet, ha soha többé nem léphetnék pályára!” Lassan, nagyon lassan fordult meg. Nem szólt semmit, csak a szája szélén halvány, megvető mosollyal belenézett

Nyoman vizenyős szemébe, azzal sarkon fordult, és áttörve magát Kadek és Kadot között, továbbindult. A Királyok vezetőjét haragra gerjesztette Dió viselkedése.

– Mit képzelsz te magadról? – böfögte Dió után. – Nagy nulla vagy! Egy senki! Egy piros cipőcskés kislány! – De a fiúról most leperegtek a pocskondiázó szavak, csak ment tovább határozott léptekkel a lelátó felé, de akkor Nyoman megint utánaszólt: – Hiába nyalod Ketu talpát – fröcsögte –, mindenkinek elmondta, hogy csak azért vett be a csapatba, mert megsajnálta, amiért nincsen se apád, se anyád!

Dió megállt. Ha eszébe jutott volna szembefordulni Nyomannal, és mélyen a szemébe nézni, hogy lássa a gondolatait, ahogy Kupu-kupu óráján gyakorolták, akkor észrevehette volna, hogy a fiú gondolatai hamisak. De nem jutott eszébe, mert megfordult vele a világ. Elöntötte a szégyen, és egy csapásra visszatért a jól ismert érzés, hogy ő sohasem lesz olyan, mint a többiek. Nem akart mást, csak eltűnni Nyoman szeme elől, eltűnni a lelátón kántáló szurkolók elől, eltűnni Ketu elől, eltűnni az egész világ elől! Lépett egyet, és még egyet, de mielőtt a Kupola boltíves kapujához ért volna, Nyoman még egyet döfött a szívébe.

– Pont olyan semmi vagy, mint a Remete! Miért nem költözöl be hozzá a kastélyba?

A KASTÉLYBAN

Dió legszívesebben repült volna, hogy minél hamarabb eltűnjön a városból, de nem volt ereje hozzá. A házfalakhoz simulva haladt, és amikor megszédült, megkapaszkodott, amíg újra össze nem szedte magát annyira, hogy továbbinduljon. El a városból, el a lillék elől, el Ketu szeme elől. A szégyen elöntötte egész testét, égett az arca és zúgott a feje. Gondolkodni sem tudott, még kutyája, Putu sem jutott eszébe, akit otthagytak Wayannal és Gedével a lelátón. Amikor a kastély kerítéséhez ért, megállt. Felnézett a magas kőfalra, és Nyoman utolsó szavai tódultak a fejébe. „Te is pont olyan semmi vagy, mint a Remete!” A Remete... Dió nem sokat hallott felőle, a lillék nem beszéltek róla. Felsejlett benne, hogy amikor legutóbb az elvadult kertben járt, úgy érezte, mintha valaki figyelné az ódon épületből. Talán valaki mégis lakik odabenn az öreg falak mögött? Felugrott a kerítésre, és lemászott a másik oldalon. A magas ősfák és elburjánzott bokrok között félhomály honolt. Az ösvényre lépett, de most nem a kerítésen tátongó lyuk felé kanyarodott, mint máskor, hanem a szürke falak, a nagy, elfüggönyözött ablakok felé, amiknek vékony keretéről már mállott a festék. Süket csend volt. A madarak, a bogarak is

elhallgattak. Nem csapkodtak szárnyaikkal a szár-
csák, nem kiáltoztak a papagájok, nem zümmögött
a szúnyog. A kastély falain a lecsurgó esővíz széles
zöldes-fekete csíkokat hagyott. A magasra ívelő
kapu csukva volt, a kilincse elrozsdásodott. A föl-
dig érő ablakokon a rájuk ragadt kosztól és a vaskos,
földig érő függönyöktől nem lehetett átlátni, és
a sarkokat befogta a pókháló. A gyalogút töredezett
köveit betakarták a nedves falevelek, amitől a kas-
tély körül pállott szag terjengett. Semmi jel nem
utalt arra, hogy lakik valaki odabenn.

Micsoda hely! – gondolta Dió. – Egyáltalán nem
lillének való! Felnézett az emeletre, de ott is zárva
voltak az ablakok. Egy oldalsó ablak egyik szárnya
viszont résnyire nyitva állt, mivel a keretről félig le-
szakadva lógott. Dió fején átfutott, hogy odarepül,
és bekukkant rajta. Csak megnézem, hogy üres-e
a ház – gondolta –, vagy, ahogy Nyoman mondta,
tényleg lakja valaki, valaki, aki olyan, mint én va-
gyok, aki nem lillék közé való. Aztán egy rövid pil-
lanatra átcikázott a fején az is, hogy Nyoman nem
mondott igazat a kastélyról. És ha a kastélyról ha-
zudott, akkor talán Keturól is... Akkor, talán, ha na-
gyon gyorsan repülnék, visszaérhetnék a második
félidő közepére. Talán mondhatnám a többieknek,
hogy eltévedtem a stadionban a tömegben, és Ketu
rám mosolyogna, én pedig már emelkedhetnék is
a magasba, fel a pálya szélére, hogy a megfelelő

pillanatban, amikor közeledik a piros labda, vil-
lámgyorsan átszeljem a pályát, elkapjam a labdát,
és Nyoman, Kadek meg Kadot feje fölött bezsákol-
jam a kosárba!

Mire Dió ezt végiggondolta, nyikorgás hasított
a levegőbe. Összerezzen. Felkapta a fejét, végigjá-
ratta a kastélyon a tekintetét. Mindegyik ablak zár-
va volt, csak az az oldalsó, lelógó szárny lengedezett
kissé. Egy fuvallat mozdította meg? – futott át Dió
fején. – Vagy kinézett rajta valaki?

– Van ott valaki? – kiáltott fel a magasba.

A szíve a torkában dobogott. A feszültség már-
már elviselhetetlen volt. Mégsem futamodott meg,
széttárta a karját, és a levegőbe emelkedett. A fal-
tól eltávolodva, tisztes távolságból akart benézni
a kastélyba, ám amint a felső szint magasságába
emelkedett, meglátott egy árnyat a csálén lógó ab-
lak mögött, ami közelebb vonzotta az ódon épü-
lethez.

– Ki az? – kiáltott, mire az árny eltűnt a szemé-
elől.

Apu jött értem az iskolába. Rögtön látta rajtam, hogy
baj van.

– Mi az? – nyúlt át az anyósülésre, hogy megszo-
rítsa a vállamat.

– Semmi – feleltem halkan.
– Szille, nekem mindent elmondhatsz! Arra van egy apa, hogy segítsen, nemde? Na, ki veled!
– Mondom, hogy semmi! – Bár nem akartam, de felemeltem a hangomat.
– Jól van, na! – kapaszkodott két kézzel apu a kormányba. – Ha nem mondd el, hát nem mondd el.
Egy kis ideig csendben autóztunk, de aztán apu nem bírta ki, megint rákezdett.
– Ezért jó, ha van az embernek barátja. Egy bizalmasa, akivel azt is megbeszélheti, amit a szüleivel nem akar.
– Semmit sem tudsz rólam! – kiáltottam fel, és olyan düh öntött el, amelyet addig még sohasem éreztem.
De apuban is felment a pumpa, tajtékozva kiáltott vissza.
– Azt azért tudom, hogy nem rám ütöttél, az egyszer biztos! Én nem titkolóztam soha a szüleim előtt! De nem is volt időm nyavalygásra, mert én nem ültem otthon minden délután, hanem a srácokkal fociztunk, fára másztunk meg bandáztunk!
– Bocs, hogy nem olyan vagyok, mint te! – sírtam el magam, egyszerre bánatomban és mérgemben, amitől apu megszeppent, de én csak néztem ki az ablakon, és nem hagytam, hogy kiengeszteljen.
Nem is az fájt a legjobban, amit Liza mondott. Hanem inkább apu szavai, hogy nem hasonlítok rá

egyáltalán... És amíg utaztunk, a gondolat mélyen befészkelte magát a fejembe. Lehet, hogy nem is ő az apukám?

Dió óvatosan belesett az ablakon. Olyan förtelmes szag áradt a szobából, hogy felkavarodott a gyomra. Csak amikor a szeme hozzászokott a félhomályhoz, látta meg, hogy micsoda rendtelenség uralkodik odabenn. A felborult vaskos faasztalt, a kitört lábú székeket, a rongyos, összegyűrt szőnyeget. A mocskos falakon a szörnyeket ábrázoló festményeket, a ripityára tört tükröt, a padlón pedig mindenhol, de mindenhol ürüléket. Bármilyen szerzet is van odabenn – gondolta Dió –, esze ágában sincs megismerkedni vele! Már épp indult volna, hogy maga mögött hagyja a visszataszító helyet, amikor a szoba mögötti folyosó felől síri hang hangzott fel.

– Már vártalak – sipította valaki. – Jaj, de régóta vártalak!

– Ki vagy? – kapta Dió a fejét a hang irányába.

– Hát eljöttéél... hát itt vaaagy... – susogta a hang.

– Mit akarsz?

– Híííj! – sikoltott fel a hang, és továbbsiklott.

A következő pillanatban már a kastély egy távoli sarkából vijjogott. – Híííj! Híííj!

Diót kirázta a hideg. Az ösztönei azt súgták, hogy fejvesztve meneküljön, vissza se nézzen, és örökre kerülje el ezt az elátkozott helyet, de mégis belépett az ablakon. Hogy kevésbé érezze az elviselhetetlen bűzt, a száján vette a levegőt. Megkerülte a felborított faasztalt, átlépett a kitört lábú székeken, vigyázott, hogy rá se pillantson a festményekről ráleső szörnyszülőttekre, kikerülte az ürüléket, és végre átjutva a feldúlt szobán, a folyosóra lépett. Mivel a szeme már megszokta a félhomályt, a folyosón elvakította a fény. A csillogó, cirádás korlát, a magas, aranyozott festményekkel díszített, hófehér falak, a padlón futó bársonyszőnyeg. A bűz is eloszlott, helyette finom, tiszta illat volt. Dió mélyen beszívta, és ettől kissé megnyugodott. Elhatározta, hogy körbenéz. Mivel úgy sejtette, az árnyalak a kastély tőle legtávolabb eső szegletében lehet, elindult a széles lépcsőn a földszintre. Ahogy haladt előre, a fáklyák sorra lobbantak fel mellette. Az alsó szinten tágas hall fogadta, a hallból mindkét irányban óriási termek nyíltak. Az egyiket szinte faltól falig betöltötte egy ovális asztal, megterítve drága porcelánnal, ezüst étkészlettel és csillogó kristály poharakkal. A tálakon sosem látott finomságok, gyümölcsök, ropogós sülték, tejszínhabos desszertek sorakoztak! Dió már nyúlt volna, hogy titkon belekóstoljon a finomságokba, amikor a másik teremben

felcsendült a muzsika, és odacsábította. Mintha egy kamarazenekar játszott volna a vidám dallamot, de senki nem ült sem a zongoránál, sem a hárfa mellett, nem voltak hegedűsök, sem gordonkások a teremben. A földig érő, vastos függönyök szétlebbentek, a makulátlan ablakokon beszűrődött a lemenő nap fénye, és megcsillant a hófehér zongorán. Dió elámult a pompán! Félelme, hogy netán rossz helyre keveredett, szertefoszlott, kíváncsian sétált tovább, hogy megismerhesse a különös kastély urát. A hallból egy keskenyebb folyosó nyílt az oldalsó szárny felé. Dió hamarosan újabb ajtók elé ért. Benyitott az elsőbe, de a mosogatótálon és a polcokon tornyosuló tányérokon kívül mást nem talált. Benyitott a másodikba, ami a konyha lehetett, középen asztallal, oldalt kemencével, zsákokban liszttel, a polcon nagy edényekkel. Ám amikor a harmadik ajtó kilincsét lenyomta volna, a keze megállt. A fülét az ajtóra tapasztotta. Odabentről halk hangok szűrődtek ki. Léptek zaja, a parketta nyikorgása, susogás és érthetetlen motyogás. Dió óvatosan rátette a kezét a kilincsré, lassan lenyomta, és benyitott. Barátságos kis szoba tárult fel előtte. Az ablakban egy férfi állt, magas, barna bőrű, megnyerő külsejű. Zsebre dugott kézzel a kertet fürkészte. Mintha csak a rigót figyelné szórakozottan, aki az imént reppent fel egy bokor alól, vagy a rózsaszín égen úszó nagy,

fehér felhőket. Megjelenése végtelen nyugalmat sugárzott.

– Jó napot! – szólította meg Dió félénken.

A hangjára a férfi megfordult. Ráemelte mélybarna szemét, a szája mosolyra húzódott.

– Már vártalak – szólalt meg lassan, barátságosan.

– Ismerem magát? – kérdezte Dió, aki még mindig az ajtóban álldogált.

– Én ismerlek téged – felelte a férfi, és közelebb lépett. Egy kicsit előrehajolt, hogy bizalmasabban szólhasson Dióhoz. – Az apád vagyok. Az édesapád. Te pedig a fiam vagy.

Diónak elakadt a szava. Teljesen összezavarodott. Ez a férfi itt előtte az apja volna, akiről eddig sohasem hallott? Az apja, akit éveken át annyira áhított? Az apja... Sohasem érzett, meleg bizsergés futott át a testén a szóra. Az apja... – mondta ki magában újra –, akkor hát őneki is van családja! De – futott át a fején a gondolat – hol volt eddig, és miért épp itt él, az elátkozott kastélyban, azzal a rothadó szagú árnyalakkal? Semmit sem értett. Csak nézték egymást a férfival, és kavarogtak benne az érzések. A tenyere izzadt, a torka kiszáradt. Hosszú pillanatok után kérdezte meg:

– És a Remete? Hol van a Remete?

– A Remete? – rángott meg alig észrevehetően a férfi jobb szemhéja. – A Remete... nincs itt... Nem

tudom, kitől hallottad ezt a badarságot, de semmiféle Remete nem létezik.

– Nyoman azt mondta, itt él a kastélyban. És hogy – sütötte le Dió a szemét – pont olyan semmi, mint amilyen én vagyok!

– Semmi??? – szaladt fel a férfi hangja hirtelen egy magasabb tartományba. Aztán gyorsan megköszöri a torkát, hogy visszanyerje a mély tónusát. Egészen közel sétált Dióhoz, hogy a szemébe nézhessen. – Mint már mondtam, a Remete nem létezik, csupán buta gyerekek kitalációja. De mit törödsz te a szóbeszéddel – folytatta negédesen –, amikor itt van végre a várva várt apád előtted?

Dió félszegen nézett fel a férfira. Az apjára... Ezernyi kérdés tolult fel benne. Ha van apja, miért nem ment el érte az Örökkön Örökké Fához, amikor újszülöttként Valaholba érkezett? Miért nem vette magához, miért kellett más családokban nevelkednie? Miért nem él úgy, mint a többi lille? És ha tudta, hogy ő a fia, miért nem szólt róla hamarabb, hisz annyiszor átjárt a kastélykerten, bármikor megtehetette volna? Aztán elszégyellte magát a vádló gondolatok miatt. Hisz az apjának biztos mindenre megvan a megfelelő válasza. Nem lehettek együtt, és kész, majd egyszer, ha ő is úgy akarja, elmondja, miért. Ami fontos, hogy most itt áll előtte, teljes valójában. Csak ez számít, a többi

ráér később. Dió elmosolyodott. Kinyúlt az apja felé, és megfogta a kezét, de abban a pillanatban vissza is rántotta, mert a melegséget sugárzó férfi keze jéghideg volt.

– Nohát, mi a baj? – kapott utána a férfi, és megragadta a fiút a vállánál. Mivel belelátott Dió gondolataiba, idegesen hadarta: – Csak az a fontos, hogy most már itt vagyunk egymásnak. Senki sem választhat el minket, ideköltözöl szépen a kastélyba, és velem élsz innentől fogva.

– Majd – koccant össze Dió foga –, majd átgondolom.

– Mit kell ezen átgondolni? – fortyant fel a férfi, és tűzpirosan fellobbant a szeme. Megrémült, hogy a fiú esetleg meghátrál, így már nem tudta uralni az alakját, és mély barázdák jelentek meg az addig fiatalos arcán. A kezei megcsontosodtak, csillogó fehér fogai megsárgultak, a szájából bűzös, rothadó szag csapott fel. A teste összement, a háta meggörbült, a megnyerő külsőből egy perc alatt vénséges vénember lett. Még mindig szorította Dió vállát, és Dió érezte, hogy a romlás, ami az árnyalakból fakad, cseppenként átfolyik az ő testébe. Még egy perc, és elhagyja az ereje, nem lesz többé önmaga, és eggyé válik ezzel a rusnyasággal!

– Nem! – kiáltott fel rémulten. – Nem vagy az apám, és én soha, de soha nem költözöm ide!

Utolsó akaratával ellökte magától a rémisztő alakot, és villámgyorsan sarkon fordult. Felemelte a karját, és amilyen gyorsan csak tudott, kirepült a szobából. Átszelte a folyosót, kiért a hallba, a zeneterembe suhant, hogy az ablakon át minél hamarabb kijusson a szabadba. De a függönyök összezárultak, a fény eltűnt, a muzsika őrjöngő zajjá változott, őrült dallamot játszott a zongora, sírt a hegedű, vinnyogott a gordonka. A másik teremben a lakoma romlott, füstölgő masszává változott, összetörtek a kristálypoharak, eltompult az ezüst, felborultak a porcelánok. A fáklyák kialudtak, a finom, tiszta illatot elfújta a gyomorforgató bűz, és minden zegzugba behatolt a rémisztő vijjogás.

Dió esztét veszítve próbált menekülni. Már tudta, hogy nem lett volna szabad még a kőkerítés közelébe se mennie. Az emeleten járt, amikor odakint besötétedett, és feltámadt a vihar. Végre elérte az oldalsó szobát, ám mielőtt a csálé ablakhoz röppent volna, hogy kiszabaduljon az elátkozott kastélyból, a Remete elállta az útját.

– Állj! – magasodott fölé hirtelen visszatérő erejével.

– Mit akarsz tőlem? – hebegte Dió.

– Téged akarlak – dörögte a Remete –, hogy visszanyerjem az erőmet!

– Semmi közöm hozzád!

– Még hogy semmi közöd? – vijjogta a Remete, és egy koromfekete tojást nyomott Dió kezébe. – Hát nézz csak bele!

A fekete tojás ólomnehéz volt, nem olyan pillekönnyű, mint amiket Dió korábban talált. Sütötte a markát. De a kíváncsisága erősebb volt a menekülés ösztönénél, muszáj volt megtudnia, ki lakja a tojást. Odakoccintotta az ablakkerethez, mire a tojáshéj azonnal megrepedt. Egy koromfekete madár emelkedett fel belőle.

– Halálmadár – suttogta bele Dió arcába a Remete.

A madár nagy, sötétén fénylő szeme kinyílt, Dió belenézett. Az igazság tükröződött benne.

AZ IGAZSÁG

Anyu este ért haza. Persze hallott a veszekedésünkről. Amikor bezárkóztam a szobába, apu felhívta, hogy elmesélje. Anyu sem értette, mi üthetett az addig csendes kislányába, de most, hogy végre itthon volt, azt gondolta, beszél velem, és kiderít mindent.

– Kopp-kopp – kopogott be a szobámba, de nem válaszoltam. – Bejöhettek? – nyitott be óvatosan.

Az íróasztalnál ültem, és rajzolgattam. Helyesebben mondva firkálgattam. A fekete ceruza már majdnem kilyukasztotta a papírlapot.

– Szia – simogatta meg anyu a hátamat.

– Szia – válaszoltam alig hallhatóan.

– Mit csinálsz?

– Semmit.

Anyu körbejárta a szobát. Megigazgatta a függönyt, lesimította az ágytakarót, aztán leguggolt mellém.

– Mi a baj, kicsikém? Történt valami az iskolában?

Már megint az iskola! Hát senki sem érti, hogy annál sokkal nagyobb bajom van? Sokáig nem válaszoltam. Pedig akartam, csak amikor ránéztem anyura, elfogott az érzés, hogy ha ebben a családban engem ennyire nem értenek, akkor talán tényleg nem tartozom ide. Hogy anyu sem az anyukám. Egy

könnycsepp gördült végig az arcomon, ahogy néztem anyut, az aggódó arcát, zafirkék, szomorú szemét. Olyan nagyon szerettem volna sírni, csak sírni, hozzábújni, és hagyni, hogy vigasztaljon, hogy addig ringasson, amíg megnyugszom! De nem csináltam semmit, csak ültem, néztem rá, és arra gondoltam, hogy ha megmondaná, ha bevallaná, hogy örökbe fogadtak, könnyebb lenne neki is, nekem is.

– Nem vagy az anyukám? – kérdeztem suttozva.

– Micsoda? – szakadt ki anyuból. – Miket mondasz? Hogyne lennék az anyukád, te kis buta!

Ekkor feltört belőlem a zokogás, mert tudtam, hogy hazudik, hogy fél bevallani, és amikor át akart ölelni, ellöktem magamtól, kiküldtem a szobámból, utánahajítottam a zöld cipőmet, és magamra zártam az ajtót.

Arra ébredtem, hogy anyu és apu a szobám előtt beszélgetnek. Aztán valamelyikük bekopogott, én pedig zúgó fejjel, lassan, nagyon lassan feltápászkodtam a szőnyegről.

– Szille – kezdte anyu, amikor kinyitottam az ajtót.

– Angyalkám – mondta apu.

– Nekünk te vagy a legfontosabb a világon!

– A legeslegfontosabb! Hogy jutott az eszedbe, hogy nem mi vagyunk a szüleid?

– Itt hordtalak a szívem alatt kilenc hónapig!

– Ha akarod, be is tudjuk bizonyítani.

Ismertem a fényképeket anyu pocakjáról. Akkora volt, mintha egy hatalmasra nőtt strandlabda lett volna benne! Ismertem a fényképeket kisbabakoromból is. Anyu szoptat, apu dédelget, kendőben hordozgatnak, spenóttal maszatolják az arcomat, magasba dobznak... De ez még nem bizonyíték semmire!

– Szeretnéd, hogy bebizonyítsuk? – remegett meg anyu hangja.

– Van egy felvétel – folytatta apu –, egy kisfilm, amit a szülőszobán készítettem. Ha szeretnéd, megmutatjuk neked.

Nem néztem sem anyura, sem apura, úgy bólintottam. Apu számítógépe a nappaliban várakozott. A megmerevedett képről visszaneztem rám valaki, aki egészen hasonlított anyura, csak csupa kóc volt a haja, a pizsamája helyett pedig fehér hálóing volt rajta, de a gyönyörű kék szeme, amivel a kamerába tekintett, elárulta, hogy ő az. A kép jobb alsó szegletére a kamera néhány számot sorakoztatott. 20:52.

A kanapén én ültem középre. Anyu a jobb, apu a bal oldalra. Elindult a film. Egy tornaszobának látszó helyiség tárult a szemem elé. Volt ott bordásfal, még egy óriási zöld gumilabda is.

– Itt már órák óta a szülőszobán vagyunk – magyarázta anyu –, azért olyan összevissza a frizurám, mert most másztam ki a fürdőkádból. Látod, ott az a nagy kád, abban ücsörögtem.

– Miért jöttél ki belőle? – kérdeztem.

– Mert... mert lelassult a szívhangod – mondta apu. – A bába azt mondta, az ágyra kell feküdni.

– De nekem is jobb volt így – ölelte át a vállamat anyu –, nagyon melegem volt a vízben. Tudod, éppolyan melegnek kell lennie a víznek, amilyen bent, a pocakban van, hogy amikor kibújnak a kisbabák, ne fázzanak.

– Miért kellett az ágyra feküdni?

– Mert fáradt lettem volna guggolni vagy állni. Az ágy kényelmes volt, látod, a bába a fejem alá igazított egy párnát.

– Most mit csinál?

– Most újra megnézi a szívhangot.

– Lassú?

– Egy picit – merengett el anyu –, de nincs semmi baj, azt jelenti, már nem kell sokat várni, mindjárt ki fogsz bújni.

– Miért remeg a kép?

– Apu nagyon izgult! – nevetett fel zavartan anyu. – Kértem, hogy tegye le a kamerát, és jöjjön oda hozzám, de azt hiszem, a kamerába kapaszkodott, hogy ne féljen.

– Te is féltél?

– Én... én nem! – simogatta meg anyu a fejemet. – Alig vártam már, hogy a karomban tartsalak, és megismerjem az arcodat, az illatodat, a hangodat.

– Sírtam?

– Nézd csak! – szólt közbe apu. – Most bújsz ki! Látnod, már ott is van a kis barna fejecske!

A fejecske után kicsusszant a kisbaba egész meztelen teste. A bába megfogta, és anyu mellkasára rakta. A hátára lila takarót terített, és anyu átölelte. A kamera jobb alsó szegletében 21:00 volt a felirat. És akkor apu hirtelen lehajtotta a laptop fedelét.

– Vége! Ennyi! Most már láthatod, hogy mi vagyunk a szüleid. Nem fogadtunk örökbe senkit!

– De mi volt ezután? Miért nem nézzük tovább? És miért volt barna a hajam? És miért sírtam?

– Nem volt barna – köszöri meg a torkát anyu –, csak vizes volt a magzatvíztől. Amikor megszáradt, ugyanolyan szöszke lett, mint most.

– Amikor a babák megszületnek, felsírnak, mert ekkor vesznek életükben először levegőt – pakolászta el a számítógépét apu. – Na, mit eszünk? Indulás vacsorázni!

A többi kérdésemre nem kaptam választ. Vacsorára alig ettem. Fájt a hasam, és egy fél szelet kenyeret tudtam csak legyűzni. Éreztem, hogy valami titok lappang a születésem körül, de nem mertem többet kérdezni.

Kilenc órákor, az ágyba búzás idején aztán sokáig fészkelődtem. Mese előtt elrendeztem az éjjeliszekrényen az órát, a karkötőmet, az álommanómat, az ágy elé igazítottam a zöld cipőmet. Aztán megkértem

anyut, hogy szálljon ki az ágyból, mert meg akarom igazítani a lepedőt, hogy egyetlen gyűrődés se legyen rajta. Amikor visszabújtunk az ágyba, megfordítottam a párnámat, és sokáig bíbelődtem a takaróval, amíg tökéletes nem lett.

– Most már minden rendben? – várta ki a szokatlan szertartás végét anyu. – Kezdődhet a mese?

– Kezdődhet – süppedtem bele az ágyba, de aztán megint felkaptam a fejem: – Ne könyvből mesélj, meséld el a születésemet!

Anyu nem válaszolt rögtön. Jó néhányat nyelt, mire kimondta:

– Legközelebb.

– Akkor legalább kérem Kandúrt.

A macska felugrott az ágyamra, bekanyarította magát anyu és közém, én pedig a doromboló hátához simulva hallgattam a mesét, amit anyu a könyvből mesélt.

A HALÁLMADÁR SZEMÉBEN

Dió egy barackvirágszínre festett szobát látott. Egy asszony feküdt hatalmas hassal a kádban. Mellette egy férfi állt, és gyengéden fogta a kezét. Egy nő ült kis széken a kád mellett. Az ablakon esővíz csordogált, a szobában majdhogynem félhomály honolt. A pelenkázóasztalon két kupacba hajtogatott aprócska ruhák, tetejükön két kis cipőcske, egy pár piros és egy pár zöld. Az asszony arca lágy volt, de időről időre megváltozott: eltűntek a szép vonásai, összeszorította a szemét, kipirosodott az arca, és nagyokat fújtatott. A férfi megszorította a kezét, közel hajolt hozzá, és valamit suttogott. Aztán újra kisimult az asszony arca, fáradtabbnak tűnt, göndör, barna haja csapzottnak, a homloka gyöngyözött, és rátette a kezét a nagy hasára. Csukott szemmel mormolt valamit, mintha imádkozna.

A madár pislantott.

Dió ugyanazt a szobát látta, de a fény sokkal éleesebb volt. Eltűntek a vízcseppek az ablakról, bevilágított a nap. Az asszony most egy ágyban feküdt, a férfi mellette guggolt. Hosszú haja az arcába borult, a nő pedig, aki előbb még az ágy végében volt, az asszony lába előtt guggolt. Mintha várna valamit. Egyszer csak megjelent egy kis fejecske, majd két

vállacska, egy újszülött meztelen teste. A nő kezébe csusszanó kisbaba felsírt, a bába pedig gyakorlott mozdulatokkal egy lila takaróba burkolta. Az asszony a karjába fogta a kisbabát, a férfi melléjük ült, és olyan szeretettel néztek rá, hogy Diót elöntötte valami mélyről jövő vágyakozás.

De nem tartott soká a jelenet, mert a madár megint pislantott.

Az asszony most az ágyon feküdt, a kisbaba a férfi karján pihent, a nő kezében pedig aprócska szerkezet volt, amivel az asszony hasát vizsgálta. A barackvirágszínű szobában az arcok már nem nyugalmat, hanem feszült várakozást tükröztek. Az asszony nagyokat fújtatott, arca eltorzult, kipirosodott. Nagy sokára megjelent egy újabb fejecske, két vállacska, meztelen testecske. De ez a baba nem sírt. A nő ugyan takaróba burkolta, de nem adta az asszony kezébe, hanem elfordult vele.

Amikor a madár újból pislogott, az asszony sírt. A férfi átölelte, az első kisbabájuk mellettük aludt. Az ajtón belépett a bába. Az ágyhoz ment, arca szomorúságot sugárzott. Átnyújtott egy fehér takaróba burkolt kupacot az anyának, de a takaró nem mozdult. Az anya megölelte, és a könnyei a mozdulatlan csomagra hullottak. Az apa odahajolt hozzá, és csókot lehelt rá, majd kiszabadította a takaró alól a talpacskákat, rájuk húzta a kis piros cipőcskét, majd visszaadta a csomagot a bábának.

Elsötétült a kép, a fekete madár behunyta a szemét, és komótosan tollászkodni kezdett. Dió hallgatott. Maga elé meredve próbálta felfogni, amit látott.

– Hát ennyi volt a te kis földi életed – szólalt meg gúnyosan a Remete.

– Az életem? Az én életem?

– Miért, mit gondoltál, a nagymamát láttad a halálmadár szemében?

Dió lenézett a lábán a piros cipőre, és elakadt a lélegzete. Hosszú csend után, megbicsakló hangon szólalt meg újra.

– Az az asszony és a férfi a szüleim voltak?

– Úgy ám! – rikkantott a Remete. – A másik kisbaba pedig, aki azóta is él és virul, az ikertestvéred. Pech, hogy pont te nyuvadtál bele a szülésbe!

Dió elengedte a füle mellett a bántó szavakat, és csak arra koncentrált, hogy megértse a látottakat. Újra átgondolta az egészet, és ahogy peregetek előtte az események, egyre levertőbb lett. Már tudta, hogyan kerülhetett újszülöttként Valaholba, ahelyett, hogy végigélte volna az életét, és öregen érkezett volna. Megértette, hogy azért nincs saját családja, mert még mindenki, a nagyszülei, az anyukája, az apukája és az ikertestvére is a földi életüket élik. Egyetlen kérdés nem hagyta már csak nyugodni.

– De mi közöm van nekem tehozzád?

– Hogy mi közöd? Hogy mi közöd? – vijogta fülrepezstően a Remete, és vadul körbeszántotta a szobát.

A székek recsegettek, a falon lógó képek hintáztak, a tükör, ha lehet, még apróbb szilánkokra tört. Miután a rémalak kidühöngte magát, viharosan lefekedett a fiú előtt, és bűzös leheletével, tébolyodott tekintetével belesziszegte az arcába:

– Egyformák vagyunk mi ketten! Egyikünk sem változik, mert egyikünkre sem gondol odaátról senki!

Dió szédült és émelygett. Remegve kérdezte meg:

– Te is behaltál a születésedbe?

– Híííj, de értetlen vagy! – tépte magát az árnyalak. – Hogyan lehetnék öreg, ha újszülöttként purcantam volna ki, he? Nem, fiacskám, én leéltem hosszú életemet a földön, de gyűlöltem az embereket, mert ahogy te sem, én sem kellettem senkinek! Sem az anyámnak, sem az apámnak, sem a nevelőimnek! Bántottak és kinevettek, később pedig elkerültek, de elhiheted, én is messzire elkerültem őket. Egy barlangban éltem egyedül, és mindent megtettem azért, hogy senki fia ne találjon rám. Egyedül haltam meg, a testemet ragadozók falták fel. Valaholban ébredve aztán, mivel nem volt, aki odaátról gondoljon rám, maradtam, aki voltam. A lillék körülöttem

mind fiatalodtak, a Kupolában szórakoztak, repülni tanultak, miközben én magányos vénség maradtam. Magas falakat emeltem hát magam köré, időtlen idők óta itt lakom, a kastélyban. Ám egyre erőtlenebbnek, egyre halványabbnak érzem magam. Ezért azt akarom, hogy egyesítsük az erőinket, amíg még van erőd, mert elhiheted nekem, hogy a tiéd is el fog fogyni, és hozzám hasonló sorsra jutsz! De ha mi ketten egyesülünk – ragadta meg ocsmány, csontos kezével Dió vállát –, talán még sokra vihetjük!

Dió látása elhomályosult, a füle zúgott, a lába elernyed, az akarata kezdett semmivé foszlani. Mégis kitepte magát a Remete karmai közül, felreppent, és egy szempillantás alatt az ablakban termett. A Remete vijjogva, vinnyogva kapott utána, de már csak az üres levegőt markolászta. Dió fékezhetetlen dühvel kiáltott vissza.

– Rám igenis gondoltak! Különben egyáltalán nem változtam volna, és örökre újszülött maradtam volna! – Azzal felugrott, és a következő pillanatban már a kastélyon kívül volt.

Fékezhetetlen iramban szárnyalt át a kerten, attól való félelmében, hogy az árnyalak mégis megkaparintott az erejéből annyit, hogy utánaeredjen. Az arca izzott, az izmai feszültek, hátrafelé fülelt, de a tekintetét odaáttra, a kastélyon kívüli világra szegezte. Nem mert visszapillantani, csak menekült, minél gyorsabban el az elátkozott kastélytól, minél

hamarabb haza, a saját kis zugába, rejteket nyújtó kis kalyibájába.

Halálosan fáradt volt, mire elérte az erdőt. Leszállt és visszanezített, de senkit sem látott közeledni a kastély felőli ösvényen. Viszont a kunyhó küszöbén ketten is várták. Gede és Putu. Putu, ahogy meglátta Diót, felugrott, és vidáman csaholva oda-szaladt hozzá. Felugrott a mellkasára, és alaposan körbenyalogatta izzadt arcát. Dió lerogyott elé, és ölelte, szorította, el sem akarta engedni. Csak amikor Gedét is meglátta, emelkedett fel újra. Lesütött szemmel lépett be mellette a házba.

– Mondanom kell valamit! – szólta utána Gede.

– Hagyj most egyedül! – felelte Dió, behívta Putut, és magukra csukta az ajtót.

– Tik-tak, tik-tak – hallgattam az óra kattogását, amikor felriadtam az álmomból.

Arra gondoltam, hogy az idő Valaholban egészen másképp telik. Nálunk szoros rendben követik egymást a másodpercek, percek, órák, napok, hetek, de Valaholban az idő a lillékhez kötődik. Hol felgyorsul, és valaki egy nap alatt éveket fiatalodik, hol pedig csigalassan vánszorog, és a lille sokáig semmit sem változik. Én is szerettem volna egy perc alatt éveket nőni, elköltözni hazulról, és önálló életet kezdeni. Bár

késő éjszaka volt, kilopakodtam a nappaliba, hogy felhívjam Imre papát, mindezt elmondani neki.

– Imre papa! – suttogtam bele a telefonba. – Ha én gyorsan felnőnék, elköltöznél velem messzire? Nagyon, de nagyon messzire, a világ végére?

– Te vagy az, Szille? – krákolgott bele Imre papa álmosan a telefonba.

Tövíról hegyire elmagyaráztam neki mindent, amit kigondoltam, aztán újra feltettem a kérdést.

– Velem jönnél, Imre papa?

– De hát... de hát miért akarnál messzire költözni?

Erre gombóc nőtt a torkomban.

– Képzeld el egy világot, ahol semmi sem igaz, mert az anyukák meg az apukák hazudnak! – szipogtam.

Hallottam, hogy a telefon túlsó végén Imre papa szuszogott, aztán megint krákolgott, majd dörmögött.

– Mit hazudnak? – kérdezte meg egy fél életnyivel később.

– Hazudnak a gyerekük születéséről, meg mindenről!

– Khmm... kisunokám! – szólalt meg Imre papa mély hangján, de hogy mit akart mondani, már nem derült ki, mert meghallottam, hogy anyu felébredt, kijött a hálósobából, és lecsaptam a telefont.

KÉSŐ

Dió olyan nyomorultul érezte magát, mint még talán sosem. Fájt a szíve a halálmadár szemében látottak miatt. Amiért neki is van családja, csak nem tartozhat közéjük. Fájt a szíve, amiért nem gondolnak már rá. Fájt, hogy nem született meg épségben az ikertestvérevel, hogy őt nem ringatta soha az anyja, hogy neki nem jutott igazi apuka, de még egy kis hely sem a szülei szívében, amit elfoglalhatna. Aztán meg szégyellte magát a meccs miatt, amiért magára hagyta Ketut és a csapatot. Még akkor is, ha tudta, muszáj volt a halálmadárral találkoznia, különben sosem derült volna ki a titok, különben sosem tudta volna meg, miért más, mint a többiek. De ha a kastélyra meg a Remetére gondolt, kiverte a verejték, amiért majdnem átverte a szörnyeteg. Hogy is hihette el, hogy az a visszataszító alak az apja? Kis híján a karmai közé került, csak mert egy pillanatra elérzékenyült! Az egyedüli megnyugvás az életében Putu volt. A kutyája, aki ott volt vele, akkor is, ha ő már nem volt a régi. Összetört a szíve, nem hitt már semmiben. Sem a barátságban, sem a szeretetben. Megutálta az anyját, gyűlölte az apját, mert nem őrzik az emlékét. Nem ment a lillék közé, messziről elkerülte a barátait. Ha Gede és Wayan

jöttek el hozzá, beszaladt az erdőbe, hogy ott várja meg, míg elmennek. A Kupolából is keresték: ellátogatott a kunyhóhoz Tua és Kupu-Kupu is, de ők sem jártak másként, mint a barátai. Egész nap várták, hogy válthassanak néhány szót Dióval. Aztán amikor esteledett, és ő még mindig nem volt seholy, üzeneteket vagy csillagkekszet hagytak a küszöbén, és hazamentek. Dió az üzeneteket, mivel elolvasni nem akarta őket, a gyertya lángjába tartotta, és hamuvá égette. A csillagkekszeteket pedig rosszabb napokon porrá taposta, de a jobbakon sem maga ette meg, hanem Putunak adta.

A lilletanács is kajtatott utána, nem hagyhatták, hogy a fiú elvaduljon, és a végén még a Remete sorsára jusson. Mindenáron ki akarták utalni egy újabb családhoz, ahol majd talán megszokik, ahonnan eljár a Kupolába, és rendes lillévé válik. Ám minden látogatás hiába volt. Dió, ha kellett, napokat töltött az erdő mélyén, hol a bozótosban, hol pedig egy kényelmesen berendezett tágasabb barlangban. Tökélyre fejlesztette az eltűnési technikáját. Amint Putu jelezte, hogy valaki közeledik, fogták magukat, és besurrantak az erdőbe, hogy ott várják meg, míg a kíváncsiskodók visszamennek a városba.

Csak Putu jelentett némi vigaszt Dió bánatára. Egész nyáron kettesben járták a környéket. A kutya egyre fiatalabb, egyre játékosabb lett. A szőréből eltűntek az ősz szálak, a fogai kifehéredtek, az

egykor ős, most már zsemleszínű füle kajla maradt, de a másik, a barna kiegyenesedett. Kedvenc foglalatosságuk az volt, hogy felmásztak a szikla tetejére a tengerszemhez, és megfürödtek a rózsaszín vízben. Dió csapkodta a vizet, Putu pedig nagyokat ugrálva, vakkantva próbálta elkapni a fröccsenő vízcseppeket. Azután, amikor elfáradtak, kifeküdtek a fűbe, és hagyták, hogy a nap megszáritsa őket. Putu mindig hamarabb megunt a szárítkozást, és mivel fűtötte a fiatalos hév, bármennyit is boldogítottak előtte, ráugrott Dió hasára, és harapdálta, ahol érte, hogy újabb játékba hívja. Olyankor Dió belekapaszkodott a bundájába, és birkózni kezdtek. Összegabalyodva forogtak, míg legurultak a szikláról, ott aztán megrázták magukat, és kezdték az egészet elölről.

De esténként, amikor Putu már mélyen hortyogott a fekhelyén, Dión eluralkodtak a nehéz érzések. Az ablakban könnyökölve, a sötétségbe bámulva kergették egymást a gondolatai. Legtöbbször mérhetetlenül mérges volt, és szívtelen szülei jártak a fejében, akik miatt Valaholban ferdén néznek rá, és kicsúfolják. Máskor szomorúság vett erőt rajta, amiért nem lehet az ikertestvérével, és olyan, de olyan egyedül van, mint a kisujja.

Másnapra megbetegedtem. Felment a lázam, piros pöttyök voltak a hasamon, és szörnyen fájta a torkom. Anyu Kandúrra fogta, de a doktor néni azt mondta, ez skarlát. Szigorú pihenésre ítélt, úgyhogy ki sem kelhettem az ágyból. Pár napig anyu ápolt, a hétvége felé aztán felváltotta apu. Mivel anyu azt olvasta, hogy ha nem pihenem ki rendesen a betegséget, szívizomgyulladás lehet a szövődménye, hiába éreztem magam sokkal jobban, a következő és az aztán következő héten sem mehettem iskolába. Rengeteget voltam a szobámban, olvastam, rajzoltam, és közben mindenkire haragudtam. Még nagymamára és Imre papára is, mert amikor meglátogatott, kerülte a tekintetemet. Egyedül Kandúrral voltam kedves, mert ő nem hazudott nekem. Szinte beköltözött a szobámba, az ágyamon aludt, és amikor rajzoltam vagy olvastam, a plüssegeremmel játszott.

Végül így telt el az iskolaév, de egy cseppet sem bántam. Nem vágytam arra, hogy a sarokból nézzem, milyen jól szórakozik Zsófi Lizával. Még az évvizsga sem mentem be, Vera néni anyunak adta át a bizonyítványomat. Hát, nem lett valami fényes, egy-két ötös, matek hármás, és a többi mind négyes, de szerencsére apu most nem problémázott rajta, ráfogta a betegségre.

A nyári szünet nagyjából úgy zajlott, mint ahogy mindig is szokott. Nem voltam táborban, rengeteget

voltam egyedül, és ha kérdeztek, csak ímmel-ámmal válaszoltam.

Ha ők titkolóznak – gondoltam –, akkor én sem vagyok hajlandó megosztani velük a dolgaimat.

Aztán elmúlt a nyár, és a rózsaszín égen egyre többször gyülekeztek esőfelhők. Dió és Putu már nem tudta olyan gyakran járni az erdőt. Ráadásul az ősz beköszöntével Dió gondolataiba befészkelte magát a Kupola, ahová régebben el kellett járnia. És a barátai, Gede, Wayan, Ketu, no meg a léglabda. Az utolsó meccs, amit otthagyt Nyoman miatt. A nagy behemótra, aki annyiszor zaklatta, már egyáltalán nem haragudott, hisz ha ő nincs, akkor sosem tudja meg, mi történt vele, miért más, mint a többi lille. De a lelkifurdalása, hogy a meccsen cserben hagyta a barátait, nem hagyta nyugodni. Főleg, hogy biztos volt benne, Ketu haragszik rá, hisz a többiekkel ellentétben ő egyszer sem járt a kunyhónál. Már jócskán benne jártak az őszben, amikor Dió végre erőt vett magán, és elhatározta, hogy bemegy a városba. Elbújik a Kupola közelében, és megvárja Ketut, hogy bocsánatot kérjen. Esős napot választott, amikor a lillék nem lepik el az utcákat, a teret, hanem magukba roskadva sietnek be a Kupolába,

és leszegett fejfel állnak sorba csillagkekszért. Jó korán, még napfelkelte előtt elindult. Putut bezárta a kunyhóba, a kulcslyukat betömte, hogy a kutya még véletlenül se kövesse. A sötét, esős utcákon nem járt senki. Dió ellopakodott a térig, és elbújt az eresz alá, ahová annak idején Putut állította be, hogy ne ázzon el. Ahogy világosodott, megindult a városban az élet. Lillék vánszorogtak jobbról, siettek esernyőik alatt a Kupolába balról. Hamarosan feltűnt Gede is a sarkon. Szokása szerint csillagkekszet majszolt, de hiába meresztgette Dió a szemét, nem látta mellette Ketut, csupán egy icike-picike kisfiút. Látta, hogy amint beléptek a Kupola kapuján, kettévált az útjuk. Gede felrepült az egyik hintára, a kisfiút pedig kézen fogta egy lille, és magával vitte. Dió tovább várt. Az eresz alól leskelődve pásztázta a környéket. Nyomannak és bandájának, de még Wayannak sem volt nyoma. Talán az eső miatt maradtak otthon? Vagy megbetegedtek? Egyszer csak egy kéz érintette meg a vállát, mire Dió megpördült a sarkán.

– Örülök, hogy látlak, fiam!

Tua állt előtte. Dió zavarba jött. Olyan rég nem találkozott már senkivel, hogy nem számított rá, hogy beszédbe kell elegyednie valakivel. Már emelte a karját, hogy elillanjon, de a lilletanácsos kézen fogta, és választ sem várva maga után húzta a Kupolába.

Dió csodálkozására a dajkáló felé indultak. Tua egyszer csak megállt, majd amikor meglátta, akit

keresett, hátrébb lépett, hogy Dió is szemügyre vehesse. Egy tucat kisbaba totyogott a dajkálóban. Voltak, akiket lillék tartottak a karjukban, mások kiságyakban pihentek, vagy magukban gagyarászva ide-oda tipegtek. Az a kisfiú is közöttük volt, aki Gedével együtt érkezett. Egy bolygójátékkal foglalatokodott. Pici kezével színes golyókat reptetett a levegőbe, és addig-addig terelgette, irányította őket, míg a gömbök el nem kezdtek egymás körül forogni.

– Megismered? – bökött a kisfiú felé az állával Tua.

– Nem – felelte Dió.

– Nézd meg jobban!

És ahogy Dió jobban megnézte, észrevette a szep-lőket az orrán. Pont olyan szeplői voltak, mint Ketu-nak. Eltátotta a száját.

– Hogyan lehetséges ez? – ámult el.

– Ketu a nyár folyamán sokat változott. Azt hit-tük, még sok időt tölt közöttünk, de augusztus vé-gére egészen megfiatalodott.

– Hogyhogy? – csuklott el Dió hangja. – Az imént láttam Gedét, és pont úgy nézett ki, mint amikor leg-utóbb találkoztunk.

A lilletanácsos felhúzta a vállát.

– Kifürkészhetetlen, hogy ki milyen tempóban fiatalodik meg – felelte röviden.

– És Wayan? – nyelte le a torkában nőtt gombócot Dió.

– Sok változást hozott a nyár. Nézd csak, Wayan ott ül egy aprócska hárfánál!

Dió szeme könnybe lábadt.

Sok mindent szeretett volna még megtudni a többiekéről is, de Tuának mennie kellett.

– Szívesen látnálak a Kupolában, fiam – mondta, és búcsúzóul megveregette Dió vállát.

Ő még maradt a dajkáló előtt. Kis ideig nézte Wayant meg Ketut, aztán közelebb lépett.

– Szabad egy percre? – nézett kérően egy lillére.

A lille bólintott, Dió pedig a szőnyegre telepedett. Csak üldögélt a kis Ketu mellett, nézte, ahogy a Napból, a bolygókból, a holdakból apró kezei között egyre szövevényesebb alakzat formálódik, mégsem ütköznek egymással, hanem tökéletes összhangban forognak. Amikor kész lett a mű, a kisfiú felnevetett. Szeplős kis arcát felemelte, és tiszta, ártatlan szemmel Dióra nézett.

Dió félve fürkészte a tekintetét. Tudta, ahhoz, hogy Ketu átléphessen a földi világba, szépen lassan el kell felejtene mindent. A barátait, a repülést, a léglabdát, a Kupolát, a csillagkekszet, a tejszódát, buborék testét, a családját, még a választott életfeladatát is. Mire lenyúl érte a Fa, felkarolja és a leveleibe burkolja, minden valaholbéli tudás, cél és tapasztalás egyetlen csepp esszenciává sűrűsödik össze, hogy vihesse a Földre, hogy ott dobogjon majd a szívében, és vezesse őt az életében.

Dió reszketve kutatta a kis Ketu tekintetét. Vajon emlékszik-e még? Enyhíthet-e a lelkifurdalásán? Kérhet-e tőle bocsánatot?

A kis Ketu szeme nem árulta el a választ. Csak bámult Dió szemébe, tisztán, ártatlanul, majd felemelte a kezét, és odapördítette a bolygókat Dió elé.

– Szép – suttogta Dió rekedten. – Igazán nagyon szép!

Aztán megölelte Ketut, és belesuttogta a fülébe, hogy nagyon, de nagyon sajnálja, amit tett vele. Dió megviselten tápáskodott fel a szőnyegről. Mielőtt azonban elhagyta volna a dajkálót, még megnézte Wayant is. Picit hallgatta a muzsikát, amit az apró hárfán játszott. Becsukta a szemét, és elmosolyodott. Aztán meglibbentette a kislány fején a két copfot, de az úgy belemerült a játékba, hogy észre sem vette a fiút.

Dió már nehéz szívvel indulni készült, amikor egy labda gördült oda a lábához. Lehajolt érte, és megfordult. A kis Ketu állt vele szemben, karját előrenyújtva.

Dió a kezébe dobta a labdát, a kicsi ránevetett, és már el is totyogott vele.

– Isten veled, Ketu! – suttogta utána Dió. – Isten veled!

BARÁTOK

A nyár utolsó napjaiban összetalálkoztunk Zsófival a fagyizóban.

– Szia! – jött oda hozzám.

– Szia! – köszöntem én is. Apu odébb lépett, hogy kettesben hagyjon minket, de nem tudtam, mit mondhatnék Zsófinak.

Egy darabig csak álltunk, nyaltuk a fagyinkat, aztán Zsófi megszólalt.

– Jövőre másik iskolába megyek – mondta.

– Másik iskolába? – néztem rá olyan értetlenül, mintha azt mondta volna, hogy a Holdra költözik.

– Apukám külföldön kapott munkát, és úgy döntötünk, hogy utánaköltözik a család.

– Ühm... – motyogtam a fagyimba, mert most aztán tényleg nem tudtam, mit mondjak.

– De küldhetek képeslapot majd! És ha akarod, csetelhetünk! – csillant fel a szeme. – Legalább elmeséled, mi újság az osztályban!

– Azt majd elmondja neked Liza – szakadt ki belőlem.

– Figyelj – lépett közelebb hozzám Zsófi –, Liza nagyon jó fej tud lenni, ha akar. Vicces, kedves, és... és ottmarad barát nélkül.

– De hát engem úgyis utál! – kiáltottam, mire mindenki felénk fordult, úgyhogy rögtön meg is bántam.

– Dehogyan utál! – csodálkozott Zsófi. – Az a labda a kiütőn csak véletlen volt! Liza nagyon szégyellte magát miatta! Azt hitte, hogy eltört valamid, és azért nem jöttél többet suliba.

– Skarlátos voltam – mondtam alig hallhatóan.

– Aztán megtudtuk mi is, és hogy a skarlát fertőző, ezért nem mentünk el meglátogatni. Utána meg ki-tört a nyár, mindenki nyaralni ment vagy táborba. Mi Hollandiában voltunk, albérletet meg iskolát keresni. Megígértük, hogy írunk majd egymásnak.

– Hé, várj meg! Várj meg!

Gede a téren érte utol Diót.

– Bent voltál a dajkálóban?

– Bent.

– Találkoztál Ketuval?

Dió bólintott, és elfordította az arcát, hogy Gede ne lássa a könnyeit, amiket képtelen volt visszatarítani. Továbbindult. Gede szorosán mellette baktatott. Leszegett fejjel bandukoltak egymás mellett. Gede átérezte Dió fájdalmát, hisz Ketu és Wayan változásával ő is elveszítette két barátját, de nem tudta, mit mondjon. Diót pedig olyan váratlanul

érték az események, hogy megmukkanni sem volt képes. Mégis jólesett mindkettőjüknek a másik jelenléte. Ballagtak szótlanul, zsebre dugott kézzel, egymás mellett, néha összeért a válluk, máskor kavicsot rugdostak egymásnak, átszelték a teret, de nem fordultak a poros út irányába, csak kolbászoltak erre-arra a városban, a piac felé, a kikötőbe, aztán be a város sűrűjébe, a sok lille lakta, magas, emeletes ház közé, és a kisebb kertes házak felé, széles utakon és fák szegélyezte utcákon. Végül a nagy parknál álltak meg. Letelepedtek a fűre. Az Örökkön Örökké Fa körül most kevesen voltak. Az eső már elállt, de a fűszálakon még szivárványcseppek csillogtak. Ahogy fújdogált a szél, a Fa levelei csendben susogtak. Gede elővette a kekszescsákót a zsebéből, és megkínálta belőle Diót. Dió vett a csillagkekszből, rágcáltak, majd Gede felnézett az Örökkön Örökké Fára, és megszólalt.

– Megbeszélték Wayannal, hogy egyszerre mennek el. Hogy találkozni fognak majd az életben, és mindent megtesznek azért, hogy a Föld jobb hely legyen.

– És te? Veled mi lesz? – nézett Dió Gedére.

– Mi lenne? – vont vállat Gede. – Úgy látszik, én nem tarthatok velük, mert semmit sem változtam a nyáron. De nehogy azt hidd, hogy lerázhatnak! – nevetett fel. – Majd megszületnek később, a gyerekek lesznek, és az agyukra megyek!

– Jó neked – mondta Dió, és letépett egy fűszálat.

Arra gondolt, hogy mindenkinek van valami célja, valami elképzelése a jövőre nézve, csak neki nincs. Ő csak tengeti az egyforma napjait Valaholban, és végignézi, ahogy szépen lassan elhagyják a barátai. Gede, látva Dió elkéseregését, beleharapott a szájába. Máris megbánta, amit mondott, ezért, hogy jobb kedvre derítse a fiút, gyorsan témát váltott.

– Tudod, mi lett Nyomannal?

Dió a fejét rázta.

– Vagy két fejjel kisebb lett. Kadekék folyton packáznak vele, csak azt engedik meg, hogy cse-rejátékos legyen a Király csapatban. De Nyoman hiába ugrial a labdáért az edzéseken, bele sem tud érn, mert a többiek jóval a feje fölött passzolgatnak egymásnak.

Dió elengedte a Nyomanról szóló történeteket a füle mellett. A léglabda járt a fejében. A meccs. Összeszedte magát, és amikor Gede nagy levegőt vett, megkérdezte, ami már régóta nyomta a szívét.

– Mi történt a második félidőben? – kérdezte félénken.

– Mármint abban a második félidőben? – csendesedett el Gede. – Nem értettük, hol vagy. Ketu időt kért, hogy körbejárja az öltözőket. Azt mondta, biztos csak eltévedtél, amikor Putuhoz mentél, hogy meglátogasd a lelátón, de nem talált meg. Mivel Nyoman feltűnően furcsán viselkedett, túl nyugodt

volt, nem szólogatott be, Ketu érezte, hogy az ő keze van a dologban, de már nem tudott tovább várni rád, mert a bíró szólta, ha nem állnak fel a pályára, lefújja a mérkőzést, és a Királyoknak ítéli a meccset. Így hát betette helyettes az egyik cserejátékost, és végigküzdötték az egész meccset.

– De végül megnyerték?

– Csak mert a kutyád a megfelelő pillanatban közbelépett – vigyorodott el Gede.

– Putu? – hökkent meg Dió.

– A meccs utolsó percében a bíró büntetődobást ítelt a Királyoknak, mert állítólag Ketuék szabálytalankodtak. Aztán amikor Kadek felállt a büntetővonalra, vágni lehetett a csöndet a stadionban. De abban a pillanatban, amikor rádobott, Putu vonítása hasított a levegőbe, mire Kadek hibázott, a labda mellément, és ezzel az Ászok nyertek 11:10-re.

– Nem is tudtam, hogy Putu így képben van a léglabdával – nézett nagyot Dió.

– Na jó, neked elárulom, hogy egy kicsit én is besegítettem – bökte meg Dió oldalát Gede. – Az orra előtt szórakoztam az utolsó szem pattogatott kukoricával, és baromira berágott, amikor nem a szájába dobtam, hanem én kaptam be az utolsó falatot!

– Aha – mosolyodott el Dió, de még érezni lehetett a hangján a bizonytalanságot, hogy vajon Ketu tényleg nem hibáztatta-e a tettéért.

– Figyelj – karolta át a vállát Gede –, Ketu nem haragudott rád.

– De sosem jött el a kunyhóhoz...

– Mert nem tudott. A meccs után lecsaptak rá a rajongók, aztán a nyáron változni kezdett, és – nézett el Gede a messzeségbe –, még az is lehet, hogy elfelejtette az egészet.

A két fiú sokáig nem szólalt meg. Mindketten a barátaikra gondoltak, akik kisbabák lettek, hamarosan elmennek, és pontosan tudták, hogy nélkülük egészen más lesz minden Valaholban.

– De... – folytatta Gede – üzent neked. Azt mondta, akárhová is fújja a szél, a barátjaként szeret téged.

Dió hanyatt feküdt a fűben. Nézte a széles rózsaszín eget, és Ketura gondolt. A szeplős fiúra, aki a barátja.

BÚCSÚ KETUTÓL

Amikor elérkezett a nap, hogy a lillék Ketutól és Wayantól búcsút mondjanak, Gede elment Dióért a kunyhóba. Jó korán érkezett, hogy le ne késsek a ceremóniát. Bekopogott.

– Bújj be! – kiáltott ki Dió.

Gede átcsúszott a kulcslyukon, és visszanyerte az alakját. Dió alaposan meglepődött, amikor meglátta, hogy a fiú már egy fejjel alacsonyabb nála. De nem szólt semmit, úgy tett, mintha észre sem vette volna, egyszerűen belebújt a cipőjébe, és lehajolt, hogy a fűzöt bekösse.

Putu megörült jó barátjának, és rögtön lehasalt elé, hogy ártatlan kutyaszemekkel kikuncsorogjon tőle egy csillagkekszet. Amíg rágcsált, Gede körbenézett. Általában nem volt sok néznivaló Dió kunyhójában, hisz azon a néhány összetákolt bútordarabon kívül semmi különös sem volt benne, de már rég nem járt nála, és most elámult, hogy az asztal, a polc, a szőnyeg, minden telis-tele van tojánhéjakkal.

– Micsoda gyűjtemény! – füttyentett. – Nem is tudtam, hogy gyűjtöd őket!

– Nem gyűjtöm – felelte röviden Dió, és mint aki nem akarja, hogy Gede belelásson a dolgaiba, már nyitotta is az ajtót, hogy induljanak.

Putu a két fiú között baktatott. Útközben nem beszéltek sokat, mindketten elmerültek a gondolataikban. A városban szokás szerint jöttek-mentek, repkedtek a lillék, Diót jól megnézték maguknak, és amikor látták, hogy még mindig semmit sem változott, összesúgtak mögötte. Dió most nem vette észre őket. Minden lépéssel, ami közelebb vitte az Örökkön Örökké Fához, próbált felkészülni a búcsúzásra.

A nagy parkban már sokan voltak, mire a fiúk és a kutya odaértek. Több család is hozott magával csecsemőt. Hófehér ruhában, nagy körökben álltak a Fa körül, kecsesen táncoltak, és földöntúli dallamokat énekeltek. Dió ismerte a búcsúdalokat, de képtelen volt együtt énekelni a lillékkel. Szótlanul kísérté el Gedét Wayan családjához, vetett egy utolsó pillantást a babára, és ment, hogy megkeresse Ketuét. Ketu családja a Fa törzséhez egészen közel táborozott le. Még Tau is eljött, és néhány kisebb gyerek, akik régebbről ismerték Ketut. Ők is nagy körbe álltak, és egymás kezébe adogatták a pólyába csomagolt csecsemőt, hogy mindenki jó kívánságokat suttoghasson a fülébe, és el tudjon köszönni tőle. A lillék mind jókedvűek voltak, hisz az összes ünnep közül a búcsú ünnepét szerették a legjobban. Igaz, hogy ilyenkor mindig el kellett engedniük egy szerettüket, de tudták, hogy ez az élet rendje, és előbb vagy utóbb majd úgymint találkoznak.

Dió beállt közénk. A szíve nehéz volt. Nézte, ahogy a csecsemő Ketu kézről kézre jár, és békésen várja a sorsát. Mire Dióhoz érkezett, elaludt. Dió gyengéden a karjába fogta, megnézte kedves kis arcát, a három megmaradt, alig észrevehető szeplőt, aztán közel hajolt az aprócska füléhez, és belesuttogott.

– Ég veled, barátom! – És mivel ő volt az utolsó a körben, a magasba emelte Ketut.

Az ének felerősödött, mindenki felfelé figyelt. A Fa megmozdult. Az ágai megelevenedtek, és lassan lefelé tekergőztek. Egy ág lenyúlt Ketuért, a lombkoronába emelte, és beburkolta a leveleibe. „Halleluja” – szólt a dal egyre hangosabban. A levelek ismét szétnyíltak, de már üres volt a kelyhük. Ketu átlépett a másik világba, elment, és ezzel elfelejtette Valaholt. Mindenki örvendezve integetett utána, csak Dió hajtotta le a fejét. Majd füttyentett Putunak, hogy induljanak haza.

A kastélynál Dió megállt a nagy kőkerítés mellett. Gondolt egyet, és felugrott a falra, aztán hupsz, már benn is volt a kertben, Putu hiába nyüszített. Nem gondolkodott, határozott léptekkel elindult a kastély felé. Látni akarta a Remetét, látni akarta, van-e bármilyen remény arra, hogy kibírja, hogy lassan mindenki elhagyja. Még ha halálosan rémisztő volt is a legutóbbi találkozás, még ha rettenetesen félt

és viszolygott is a Remetétől, akkor is tudni akarta a titkát.

A földszinti ablakon kissé széthúzódott a függöny. Éppen csak annyira, hogy egy vékony résen be tudjon lesni rajta. Egy összetöpörödött alakot látott feküdni a zongora előtt, mint egy ledobott, szürke takarót, ami halványan fel-le emelkedik, ahogy lélegzik. Nem vijjogott, nem süvített, csak feküdt a padlóra hullva. Dió összeszedte az erejét, és belépett. Lassú léptekkel, óvatosan közelített hozzá. De a szürkeség nem mozdult, szinte már nem is búzlótt, csak alig hallhatóan nyöszörgött.

– Jaaaj-jaaaj nekem! Jaj nekem. Jaaaaj!

Dió szíve összeszorult.

– Itt vagyok – tette rá a kupacra a tenyerét, de a Remete csak jajgatott.

– Jaaaaj-jaaaj nekem. Jaaaaj, elvesztem, elvesztem...

– Itt vagyok, ne félj! Már nem vagy egyedül. Tesék, vedd el, adok neked az erőmből.

Ám hiába ült mellé Dió, hiába beszélt hozzá, hiába próbált erőt adni neki a magáéból, nem tudott közelebb kerülni a Remetéhez. Sajnálta a szerencsétlent, és mérhetetlenül sajnálta saját magát. Végtelenül elszomorította a tudat, hogy ez vár rá is. Lassan felállt, és ígéretet tett.

– Ha egyszer átjutok, gondolni fogok rád!

IMRE PAPA, A TITOK ÉS A TALÁLKOZÁS

A nyári szünet utolsó előtti napján jött a hír, hogy Imre papa összeesett, és kórházban van. Anyu és apu kapkodva vették fel a cipőjüket, rohanvást beültek az autóba, és száguldottak a kórházhoz. Csak a liftben vették észre, hogy én is velük tartottam. Nagymama a folyosón ücsörgött egy narancssárga műanyag széken, a zsebkendőjét gyűrögette, és ki volt sírva a szeme.

– Mi történt? – kérdezte tőle anyu és apu egyszerre.

– Kiszóltam az ablakon, hogy hívjam ebédelni – sírta el újra magát nagymama –, amikor észrevettem, hogy a garázs előtt fekszik. Odarohantam hozzá, de rögtön láttam, hogy nagy a baj, mert nem volt magánál. A mentős azt mondta, szélütést kapott.

– És hogy van? – faggatta nagymamát anyu.

– Nem mondtak semmit, amióta itt vagyok! – szipogott nagymama.

Anyu leült mellé, hogy együtt sírjanak. Apu próbált kérdezősködni a főnővérnél meg egy orvosnál, de mindkettő azt mondta, hogy hamarosan kijön Imre papa kezelőorvosa, és elmond mindent. Hozzám senki sem szólt, úgyhogy az ablakhoz álltam, és a felhőket bámultam az égen. Valahol járt az eszemben. Az,

hogy milyen vicces lesz ott találkozni majd a kisfiú Imre papával, ha én is meghalok. Biztos léglabdázni akar majd velem, én meg nem tudok. Ő meg hisztizni kezd, hogy „Akkor is!”, „Akkor is!”, én pedig rákiabálok. Igen, rákiabálok, amiért itt hagyott! Ebben a hülye kórházban, a hülye szélütésével, amikor még anyyi, de annyi elképzelnivalónk volna kettőnknek!

A hosszú folyosón egy fehér köpenyes férfi közeledett. Anyu, apu és nagymama elé siettek, körbeállták, az orvos pedig elmondott nekik mindent, amit csak tudni lehetett. Miközben beszéltek, elléptem az ablaktól, el anyuéktól, a fehér köpenyes orvostól, és elindultam a folyosón. Nem tudtam, hol keressem Imre papát, csak azt tudtam, hogy sietnem kell, mert ha meglátnak, rögtön kipenderítenek. A kórtermek ajtaja nyitva volt, mindegyiken belesettem egy pillanatra. Ágyakon, fűjtató, pittyegő gépek között betegek feküdtek, de Imre papát egyikben sem ismertem fel. Ahogy továbbhaladtam, az egyik ajtó mögött megakadt a szemem egy ismerős kardigánon. Épp, mint Imre papáé, sötétzöld volt, kissé elnyútt, öreges. Egy szék támláján pihent. Beléptem. Az ágyon egy mellkasáig betakart, fáradt arcú, öreg bácsi aludt.

– Imre papa! – léptem oda hozzá, de ő csukott szemmel feküdt tovább. – Imre papa! – fogtam meg a kezét, de nem nézett rám. A hasam megfájdult, a torkom összeszorult, és éreztem, hogy a könnyeim mindjárt

kicsordulnak. Visszanyeltem őket, megköszörültem a torkom, mert szépen akartam mondani, úgy, ahogy szoktuk Imre papával.

– Képzeld el egy helyet – kezdtem egyre elvékonyodó hangon –, Valaholnak hívják. Az Örökkön Örökké Fa áll a földi élet és Valahol határán. Rózsaszín az ég, és rózsaszín az eső. Lillék élnek ott, és van csillagkeksz szomorúságra meg tejszóda fáradtságra...

Álltam Imre papa mellett, a keze a kezemben, és csak meséltem és meséltem mindent, de mindent, amit nem is olyan régen együtt képzeltünk el. Szerettem volna, ha felébred, és közbeszól, hogy „Az élet és a halál olyan, mint a víz. Elpárolog, felhővé lesz, aztán esőként a tengerbe hullik. Aztán újra elpárolog, felhővé lesz, és a tengerbe hullik”. De a szeme csukva maradt. Amikor mindent elmondtam Valaholról, amit csak lehetett, Imre papa szája kinyílt, mintha mondani szeretett volna valamit. Egészen közel hajoltam, hogy halljam erőtlen hangját.

– Fiú... – suttogta – a fiú...

– Milyen fiú? – kérdeztem, de többre nem volt ereje.

– Hát te meg mit keresel itt? – jött be a kórterembe egy nővérke.

– Én csak... – habogtam – a nagypapámhoz jöttem!

– Ide nem jöhetnek be gyerekek! – mondta szigorúan, azzal kitessékelt.

Éjjel Dió álmodott. Egy fülemüléről. Aprócska volt, a csőre hegyes, a szárnya vöröses, a begye világos, a szeme fekete. Rászállt Dió ágyára, füttyentett, majd oldalt állt, hogy Dió felé fordíthassa bal szemét. A szemében egy kilencévesforma lány meg egy macska feküdt puha ágyon. A lány szőszke, göndör haja szertesztét terült a párnán. A szobában félhomály volt, csak odakintről, az utcáról szűrődött be némi fény. Épp csak annyi, hogy ki lehessen venni az asztalt a székkal, a nyitott ruhásszekrényt a vállfára akasztott ruhákkal, a szőnyeget, rajta egy pár cipővel. Zöld cipővel. A szobában békesség honolt, csak a macska bajusza hintázott fel-le, ahogy szuszogott. Egyszer csak berepült egy madár az ablakon. Aprócska, vöröses szárnyú, világos begyű madár. Leszállt a párnára, füttyentett, és odafordította a jobb szemét a lányhoz. A lány álmában belenézett. Egy szobát látott, amit odakintről megvilágított a holdfény. A szobában asztal, előtte szék. Az ágy végében zsemleszínű, barna fülű kutya aludt, és egy fiú, barna göndör haja a párnára kunkorodott. A szőnyegen egy pár cipő. Piros cipő.

A fülemüle énekelni kezdett, mire a lány és a fiú felültek. Benne voltak az apró madár szemében mind a ketten. Kilencévesforma arc, vékonyka

szemöldök, pisze orr, göndör fürtök. Az egyik szőke, a másik barna, de különben teljesen egyformák.

A két zafírkék szempár megpillantotta egymást.

– Szia... – trillázta a fülemüle a fiú gondolatát.

– Szia... – énekelte a lány álmát.

Mély álomból ébredtem. A szívem olyan hevesen dobogott, hogy a mellkasomra kellett tennem a kezem, ki ne ugorjon. A szobában még sötét volt. Az óra éjfél mutatott. Felültem, és kibújtam a takaró alól, mert azt éreztem, nem bírom magamban tartani az álmomat.

– Anyu – ráztam meg anyu karját, mire ő kinyitotta a szemét, és álmosan pislogott a sötétben.

– Mi a baj?

– El kell mondanom, mit álmodtam!

– Valami rosszat? – ásított apu.

– Épp ellenkezőleg!

– Nem várhatna reggelig? – ásított megint apu. – Most pihenjünk inkább, nehéz napunk volt.

– Nem! – toppantottam. – Most azonnal el kell mesélnem!

Anyu és apu helyet csináltak nekem az ágyban, én pedig bebújtam közéjük, betakartak a nagy takaróval, és az ablakon át beszűrődő holdfényben beszélni kezdtem.

– Álomban egy kis kunyhót láttam, széket asztallal, meg egy kutyát, aki mélyen aludt, és egy ágyat egy fiúval. A haja göndör volt, a szája vékonyka, pisze az orra, a szeme zafírkék, pont, mint az enyém. Láttam őt, és ő is látott engem. Mintha tükörbe néztünk volna, csak ő fiú volt, én pedig lány, a haja barna, az enyém szőke, de különben teljesen egyformák voltunk.

Anyu felült az ágyban. Felhúzta a lábát, nem szólt semmit, a sötétbe meredt. Apu a plafont bámulta, csak hosszú csend után, rekedt hangon szólalt meg.

– És mi történt... mi történt az álmodban veletek?

– Köszöntünk egymásnak, hogy „szia!”, azután felébredtem, de úgy, de úgy dobogott a szívem, mintha egy szív helyett kettő ugrált volna a mellkasomban egyszerre!

Anyu még mindig felhúzott lábbal ült, háttal nekem, és apu sem kérdezett többet. Különös volt ez a csend.

– Imre papa is beszélt egy fiúról – fűztem hozzá percek múlva az álomhoz, mire anyu kiugrott az ágyból. Mintha reggel lett volna, elhúzta a függönyt, aztán meg vissza. Felrázta a párnáját, fellibbentette a takaróját, belebújt a papucsába, elindult az ajtó felé, mintha csak reggelit akarna készíteni a konyhában, de aztán visszafordult, megállt az ágy előtt, aput nézte kifürkészhetetlen tekintettel, és nem mondott semmit. Apu pedig anyut nézte, kereste a tekintetét, de az

valahol messze járt, nagyon messze, valahol a múltban vagy a jövőben.

– Mi történik itt? – néztem egyikükre a másikukra. – Mit titkoltok? – Aztán eszembe jutott a film a születésemről, hogy olyan hirtelen lett vége, a kérdéseim, amikre sosem kaptam választ. – Azonnal mondjátok el, mi ez a titok!!!

Anyu és apu összenéztek. Megértették, hogy itt az idő. Anyu apura bólintott, leült az ágy szélére, mindketten megfogták a kezem, és elmondtak mindent.

– Kettőtöket vártalak – kezdte anyu –, kettőtöket. Téged, Szille, és a testvéredet. A fiútestvéredet. Olyan szép volt minden! Úgy örültünk nektek! Eltervezünk, hogyan legyen, a szobában a színeket, az ágyakat, a majdnem egyforma ruhácskákat. Apu még hajóhintát is épített a kertben, hogy majd egyszerre tudjatok repülni ketten! Nevetett is a nagy, hogy ráérünk azzal még pár évet! De aztán... – csuklott el anyu hangja –, de aztán... elromlott minden. A szülésnél te kibújtál szépen, de a testvéred... elakadt. Az orvosok próbáltak segíteni, de... – harapott a szájába – nem tudtak.

– És mi lett vele? – kérdeztem megilletődve.

– Elment – felelte apu. – Meghalt.

– Elment? Meghalt? – ismételt meg a rémisztő szavakat. – De... de... – néztem vádlón hol anyura, hol apura –, de miért nem vigyáztatok rá jobban? – kiáltottam.

Anyu rám meredt.

– Miért? Miért? Miért nem? – ordítottam, sírtam és zokogtam.

Sokáig tartott, míg kizokogtam magam. Akkor aztán ránéztem anyu könnyben úszó szemére, és forrón átöleltem.

– Anyu! Anyukám!

– Kicsikém – szorított anyu, és sírtunk most már mind a ketten.

Apu az ablaknál állt. Nem szólt semmit, csak bámult kifelé, mintha valami érdekes lenne a kinti sötétségben. Aztán lassan megfordult. Eddig visszatartotta a könnyeit, de most ránk nézett, és már nem bírta tovább. Egy könnycsepp buggyant ki a szeméből, majd folyt végig az arcán. Együtt sírtunk már mind a hárman, sirattuk a fiút, aki elment.

– Hogy hívják? – töröltem meg a szemem.

– Szilas – felelte anyu és apu egyszerre.

Behunytam a szemem, és az álmomban látott fiúra gondoltam.

– Szilas – suttogtam.

VÁLTOZÁS

Dió különös érzésre ébredt. Először megijedt tőle, mert nem emlékezett rá, hogy valaha érzett volna ilyet. Csak feküdt az ágyban, és figyelte a különös érzést, ami átjárta mindenét. A lányra gondolt, akit álmában látott. Szőke fürtjeire, vékonyka szájára, pisze orrára, zafírkék szemére. Az arcra, ami bámulatosan hasonlít arra, amit a tükörből ismer.

– Különös... – mélázott el Dió, majd kinyújtózta a lábát, hogy megbirizgálja ujjjaival Putut, aki az ágy végében aludt.

– Különös... – gondolta megint, mert a lába nem találta az összekuporodott, szuszogó szőrcsomót.

Kissé lejjebb húzódott az ágyon, hogy rátaláljon, és egészen elámult, hogy vagy két arasznyit kellett lejjebb csúsznia, mire elérte Putut a talpával.

– Talán megnőtt az ágyam, amíg aludtam? Vagy Putu ment össze?

De hagyta is a töprengést, odafordult a kutyushoz, aki rögtön felébredt a simogatásra, és apró, hegyes kis fogaival máris lecsapott Dió kezére. Rágta, rágcsálta, és amikor Dió elhúzta, vékonyka hangon megugatta.

– Kis bolondka! – felelte Dió, de rögtön a szájára tapasztotta a kezét, hiszen a hang, ami kijött a torkán, nem az övé volt.

Krágogott egyet, megköszörülte a torkát, majd egy óvatos próbálkozást tett.

– Putu! – mondta, ám a hangja egy kisfiúé volt.

Dió megrázta a fejét, aztán felült, hogy igyon egy kortyot a poharából, de hiába lógatta le a lábát az ágyról, nem ért le a padlóra. A szőnyegre ugrott, végignézett magán, megtapogatta a combját, a hasát, a mellkasát, meglengette a karját, majd odalépett az ablak elé, és megnézte az ablaküvegben a képmását. Ismerős volt az arc, ami visszanézett rá, csak sokkal, de sokkal fiatalabb, mint amilyen tegnap volt, úgy hatéves körüli. Dió csak állt a konyhá közepén, mozdulni sem mert, nehogy elillanjon az álom. A lány jutott eszébe, akit látott, és az érzés, ami ébredéskor átjárta, felerősödött megint. Dió pedig változni kezdett, kantáros nadrágja már a földre lógott, az inge a csuklóján túl ért, az ágy előtt heverő piros cipője hirtelen óriás csónaknak tűnt.

A fülemüle, ami a polcról figyelte eddig, most az ablakba repült, eltrillázott egy hosszú éneket, és tovaszállt. Dió pedig felmászott az ágyára, és körbetáncolta Putut.

Másnap reggel mindenképpen be akartam menni a kórházba. El akartam mesélni Imre papának a fiút, akiről már tudom, hogy kicsoda, és hogy nem kell többet titkolóznia előttem.

De a kórházban nem az fogadott, amire számítottam. Az éjjel Imre papa rosszabbul lett, és az orvosok azt mondták, már csak rövid ideje van hátra, aki szeretne, búcsúzzon el tőle. Megtorpantam a váróteremben, és csak álltam az ablakban a felhőket figyelve. Mintha ezzel lassíthattam volna a hátralévő időt, hagytam, hogy bemenjen a kórterembe anyu és apu, aztán nagymama, majd a nővérke. Amikor már mindenki túl volt a búcsún, és a nővér is elvégezte a dolgát, anyu odajött hozzám.

– Gyere, bekísérlek!

– Nem, köszönöm – ráztam meg a fejem –, egyedül megyek be.

Odaléptem Imre papához. Semmit sem láttam rajta, csak hogy békésen alszik, és a szája olykor mosolyra húzódik. Megfogtam a kezét, megsimogattam. Eszembe jutott a küllő, a satu, a fogó, amiket fogott velem, amikor a kereket javította.

– Szomorú, hogy elmész, de tudom, hogy szép helyen leszel – szólaltam meg. – Gondolok majd rád, ne félj, hogy minél hamarabb visszajöhess! De egyet ígérj meg, nagypapa! Vagyis kettőt! Hogy mindenképpen eszel csillagkekszet, és megkeresed a testvéremet!

Imre papa keze megszorította az enyémet. Én pedig megöleltem őt, és hazafelé elmeséltem Valahot mindenkinek.

Mivel a kis Dió már nem lakhatott a kunyhóban az erdő szélén, a nagyapjával beköltöztek a városba. Nagyapa a Kupolában egy műhelyben töltötte a napjait, ahol mindenfélét megszerelt. Amíg Dió a dajkálóban játszott, Putu, a kiskutyája sokszor láb alatt volt. Megrágta a fogó markolatát, lepisilte nagyapa sámliját, de még az is előfordult, hogy a nagy játékban keresztülbukfencezett a műhelyen, és magára borított mindent. Ahogy idővel egyre fiatalabb és fiatalabb kutya lett, naphosszat csak aludt, és tejszódát ivott cumisüvegből.

Dió nagyon jól érezte magát a dajkálóban. Gede barátjával építettek szinte egész nap! Aztán amikor nagyapa érte ment, kézen fogva sétáltak körbe a környéket. Egyik nap elmentek egészen a nagy parkig, az Örökkön Örökké Fához, leültek egy padra, csillagkekszet rágcsáltak, és nagypapa mesélt Diónak. Szilléről, az anyjáról, az apjáról, a nagymamáról.

– Ha eljön a nap – mondta nagypapa –, felemel téged is a Fa, és elvisz a földi világba.

– Szilléhez és anyuhoz meg apuhoz? – kérdezte a kis Dió.

– Vagy egy másik családba, de abban egészen biztos vagyok, hogy egy napon velük is találkozni fogsz.

– De ha nem az ő gyerekek lesznek, akkor honnan fogják tudni, hogy én én vagyok?

– A fejtekekkel nem tudjátok majd – felelte nagyapapa –, de a szívetek majd megsúgja. Te csak – tette a karját a kisfiú vállára – járd bátran az utadat!

Dió felnézett a Fára. Elmajszolta a csillagkekszet, aztán nagy, zafirkék szemével ránézett a nagyapjára, és azt kérdezte:

– Repülsz egyet velem?

Egy szerdán aztán, amikor egyedül mentem haza az iskolából, miután elköszöntem Lizától a sarkon, futásnak eredtem, mert valami azt súgta, hogy meglepetés vár otthon. Amikor beléptem a házba, csodák csodájára anyu és apu is otthon voltak, pedig máskor ilyenkor még dolgoznak. Anyu furcsán bazsalygott, apu pedig előhúzott valamit egy kosárból.

– Kiskutya! – sikítottam fel. – Egy igazi, élő kiskutya! – néztem könnybe lábadt szemmel anyuékra. – Az enyém? – És amikor bólintottak, újra felsikoltottam: – Jaj de édes, nézzétek, felemás a füle! – Mire apu felnevetett.

– Majd kitalálunk neki egy felemás nevet!

– Én már tudom, hogy fogom hívni – fúrtam bele az arcomat a kutya puha szőrébe. – Putunak! Putu lesz a neve! – mondtam, mire anyu csak annyit felelt:

– Érdekes név egy kutyának.

TARTALOM

Piros kis cipőben	5
Valahol	10
Muszáj a Kupolába menni	20
Az Örökkön Örökké Fánál	32
A kutya és a látogatók	41
Edzés Ketuval	47
Királyok az Ászok ellen	60
A kastélyban	67
Az igazság	80
A halálmadár szemében	86
Késő	93
Barátok	102
Búcsú Ketutól	108
Imre papa, a titok és a találkozás	113
Változás	122